

Dood,

waar is je

prikkel?

**Een selectie uit Gods Nieuwe Openbaringen naar de belofte in
Johannes 14.21, via het innerlijk woord ontvangen en
neergeschreven door Bertha Dudde**

Bertha Dudde

De inhoud van dit boekje betreft een selectie van goddelijke openbaringen, via het innerlijk woord ontvangen door Bertha Dudde, naar de belofte in Johannes 14.21:

“Wie mijn geboden kent en zich eraan houdt, die heeft Mij lief, en als iemand Mij liefheeft, zal mijn Vader hem liefhebben. Ook Ik zal hem liefhebben en Mij aan hem doen kennen.”

Deze geschriften zijn niet confessioneel! Ze willen niemand uit zijn kerk verdrijven en ook niemand werven voor een nieuwe religieuze gemeenschap. Het is alleen maar de bedoeling Gods woord, dat ons in de belofte volgens Johannes 14.21 werd medegedeeld, voor de mensen toegankelijk te maken, omdat het Gods Wil is.

Allen, die dankbaar zijn voor het Woord Gods, nodigen wij uit te bidden, vooral voor die zielen die het het meeste nodig hebben.

Uitgegeven door vrienden van de nieuwe openbaringen.

<http://www.berthadudde.net/>

<http://www.bertha-dudde.info>

Nadruk is per hoofdstuk, met het noemen van de bron, maar zonder veranderingen, geoorloofd.

Vertalingen door Gerard F. Kotte

Wie was Bertha Dudde?

Bertha Dudde werd op 1 april 1891, als de op een na oudste dochter van een kunstschilder te Liegnitz, Silezie, geboren.

Ze werd naaister en ontving sinds 15 juni 1937 openbaringen van de Heer via het “innerlijk woord.”

“Een heldere droom gaf mij de aanleiding mijn gedachten, na innig gebed, op te schrijven. Verstandsgewijs gaf dit nog vaak twijfel en innerlijke strijd, tot ik ervan overtuigd raakte, dat geenszins ik zelf de auteur van deze kostelijke woorden van genade was, maar dat de geest in mij, d.w.z. de liefde van de hemelse Vader, klaarblijkelijk werkzaam was en mij de waarheid binnenleidde.”

“Mij werd toegang verleend tot een weten op geestelijk gebied, dat mijn opleiding op de basisschool ver oversteeg. Het weten ontving en ontvang ik als dictaat in volkomen wakkere toestand; ik schrijf alles, wat mij gezegd wordt, op in stenogram, om het dan onveranderd, woord voor woord in netschrift over te brengen. Dit proces voltrekt zich geenszins onder dwang, d.w.z. in trance of extase, maar in een absoluut nuchtere gemoedsgesteldheid; weliswaar moet ik het zelf willen, maar dan mag ik vrijwillig deze dictaten ontvangen. Ze zijn noch aan tijd, noch aan plaats gebonden.”

“Nu heb ik slechts één wens: deze genadegaven voor veel mensen toegankelijk te kunnen maken en volgens de Wil van God zelf nog veel arbeid in Zijn wijngaard te mogen verrichten.”

(Citaten uit een autobiografie van 1959)

Bertha Dudde overleed op 18 september 1965 in Leverkusen.

Inhoudsopgave

BD.

Wie was Bertha Dudde?

7445 Gedachten aan de dood zijn gunstig voor de ziel

Het geloof aan een voortleven van de ziel na de dood

2860 Onvergankelijkheid - De ziel

5191 Onsterfelijkheid van de ziel

Angst voor de dood

0762 De nutteloosheid van het leven - Angst voor de dood

6637 De angst om te sterven - Het van tevoren schouwen in het geestelijke rijk

Het stervensuur

0826 Het uur van de dood - Zonder voorbereiding - De kwellingen van het overlijden

4033 Het uur van de dood - Verklaring voor het lijden

Lichamelijke dood

2144 Omvorming van de uiterlijke vorm na de lichamelijke dood -
Geestelijk dood zijn - Activiteit - Niets doen

6807 Onvergankelijke wezens - Zichzelf van het leven beroven

6817 De ziel wisselt van verblijfplaats - De dood van het lichaam

Slagen van het lot - Liefde van de Vader

3260 Vroege dood - Hoge ouderdom - De barmhartigheid van God

4127 Het kruis - "Mijn juk is gering en mijn last licht"

4296 Lot - "Vader, uw wil geschiede"

6277 Slagen van het noodlot - De liefde van de Vader

8772 De vroege dood van kinderen

Geestelijke dood

- 4088 Geestelijke dood - Het begrip "leven"
- 5024 Wie zijn leven liefheeft, die zal het verliezen
- 7644 Geestelijke dood en hernieuwde kluistering

Jezus Christus - Overwinnaar van de dood

- 2342 Het lijden en sterven van Jezus aan het kruis - Zoenoffer
- 4614 Het overwinnen van de dood door Jezus Christus
- 6514 Opstanding ten leven
- 7086 Door de verrijzenis van Jezus Christus heeft de dood zijn prikkel verloren

Jezus Christus opent de poort naar het eeuwige leven

- 1559 De poort naar de eeuwigheid kan al voor de dood worden doorgaan
- 5931 Jezus Christus is de poort naar het lichtrijk
- 5952 "Niemand komt tot de Vader dan door Mij"
- 6512 Kruisweg via Golgotha
- 6850 Jezus Christus opent de poort naar de eeuwigheid

Het geloof in Jezus Christus

- 1901 Wie in Mij gelooft (1)
- 6616 De vrees voor de dood
- 7906 Wie in Mij gelooft (2)
- 5493 Troostrijke woorden van de Vader - Verwijzing naar de dood

In het geestelijke rijk

- 2554 Ontstaan en vergaan - Dood - Het binnengaan in het geestelijke rijk
- 3916 Doodsslaap - Opwekking uit de graven op de jongste dag
- 5449 "In het huis van mijn Vader zijn vele woningen"
- 6312 Het weerzien in het hiernamaals
- 7096 Verspeel niet voor uzelf het eeuwige leven

Droefheid om hen die overleden zijn

0470 Dood in de Heer - Rouw - Arme zielen - Gebed

1402 Droefheid om de overledenen

7247 Ik wil u de "Trooster" zenden

2912 Houd de dood voor ogen

7480 "Dood, waar is je prikkel?"

BD.7445

3 november 1959

Gedachten aan de dood zijn gunstig voor de ziel

Steeds weer wordt u aangemaand aan uw aardse einde te denken. Want u leeft alleen dan bewust op deze aarde, wanneer u denkt aan de tijd na de dood van uw lichaam, die u gedurende het aardse leven voor uzelf scheidt tot een gelukzalige staat of ook tot een toestand van nood en kwelling. Houdt u zich in gedachten vaak bezig met de dood, dan probeert u ook de bedoeling van uw aardse leven te doorgronden, omdat het u onbegrijpelijk voorkomt dat u alleen maar zou moeten bestaan voor de korte tijd op aarde die ook nog voor ieder mens van onbepaalde duur is.

En gevoelsmatig zult u al een voortbestaan van uw ziel moeten erkennen. Want uw ik, uw ziel, verweert zich tegen de gedachte van een totaal uitgewist zijn.

Ze voelt het dat ze verder leeft. En de mens die eraan denkt dat zijn tijd in overeenstemming met de wil van God begrensd is, zal daarom toch in het bewustzijn van zijn verantwoordelijkheid op aarde leven. Daarom zijn zulke gedachten, dat u zich met de voor u eenmaal zekere dood bezighoudt, steeds alleen maar nuttig voor uw ziel. Want ze kunnen u alleen maar aansporen arbeid aan uw ziel te verrichten vanuit de innerlijke aandrang deze tot voltooiing te brengen zolang ze nog op aarde vertoeft. Want geen mens weet hoelang hem nog een leven op deze aarde is vergund.

Maar niet iedereen houdt zich bezig met zulke gedachten. Want hij die door de wereld wordt gelokt en gevangen gehouden, zal zulke gedachten steeds sterk afwijzen en op het leven willen veroveren wat ook maar mogelijk is. En dit zijn degenen die in het rijk hierna aankomen zonder enige geestelijke rijkdom, die hierboven arm en behoeftig worden aangetroffen in duisternis en algehele krachteloosheid.

Voor dit lot zult u gewaarschuwd moeten worden. En u zult zeker proberen uw leven te veranderen, wanneer u zich meer met gedachten aan de dood bezighoudt. Want u zult de dood in krachteloosheid en duisternis gevoelsmatig vrezen en tevoren al licht en kracht trachten te verwerven, omdat de geest u van binnen hiertoe aanzet, zodra u maar korte tijd bereid bent Hem aan te horen, wat steeds door geestelijke gedachten wordt bevorderd. Want elke gedachte aan de dood en wat daarna komt is al een geestelijk gerichte gedachte die steeds een gunstige uitwerking zal hebben, wanneer de wil van de mens goed is. En dezen

worden in het bijzonder aangesproken, omdat ze vaak een zwakke wil hebben, die door woorden of voorbeeld tot handelen moet worden gebracht. Denk er vaak aan dat u zult moeten sterven. En denk eraan de toestand van uw ziel na de dood nog op deze aarde voor u te verbeteren. En u zult er alleen voordeel uit trekken voor uw ziel, want ze zal onwillekeurig haar best doen haar levenswandel juist - dat wil zeggen in de zin van God - te leiden, omdat ze de verantwoordelijkheid voelt. De mens kan wel de genade hebben een hoge leeftijd te bereiken, maar zijn aardse leven kan ook slechts heel kort duren, en steeds moet hij klaar zijn om het lichtrijk binnen te gaan. Want hij kan ook in korte tijd rijp worden en vooruitgaan in zijn ontwikkeling. Maar daartoe moet hij ook de wil hebben en met een geestelijk gerichte blik zijn wandel over de aarde afleggen. En hij zal dan ook niet het uur van de dood hoeven te vrezen. Het zal alleen maar een verwisseling van zijn verblijfplaats betekenen, een verandering van de sfeer die nu de ziel opneemt in het rijk van het licht en de gelukzaligheid, waar ze leven zal en eeuwig geen dood meer hoeft te vrezen.

Amen

Het geloof aan een voortleven van de ziel na de dood

BD.2860

25 augustus 1943

Onvergankelijkheid - De ziel

Alles wat God heeft geschapen, is geestelijke kracht en als zodanig onvergankelijk. Toch zijn de zichtbare scheppingen aan een voortdurende verandering onderhevig. Ze vergaan dus niet totaal, maar veranderen alleen in zichzelf. En zelfs wanneer het niet meer zichtbaar is, houdt het toch niet op te bestaan, omdat God de materie alleen tijdelijk oplost, totdat het geestelijke daarin weer een nieuwe uiterlijke vorm nodig heeft. Deze verandering draagt er nu ook toe bij, dat het geestelijke zich verder ontwikkelt. Dat het dus nooit in hetzelfde stadium blijft, maar dat het een steeds hogere graad van rijpheid bereikt, zolang, tot het aan zijn laatste belichaming als mens kan beginnen. Ook de mens is in zekere zin vergankelijk, echter weer alleen de uiterlijke vorm, terwijl de ziel, het geestelijke in de mens, ook de laatste uiterlijke vorm overleeft en als wezen zonder lichaam de eeuwigheid binnengaat. Voor de mens op de aarde is dit geestelijke, de ziel, niet zichtbaar. En toch is zij het eigenlijke wezen, dat het lichamelijke omhulsel nodig heeft, alleen met het doel van het uiteindelijke rijp worden op aarde. Maar na de dood van het lichaam leidt de ziel haar leven verder zonder enig omhulsel en daarom ook alleen zichtbaar voor de geestelijke wezens

die volledig onafhankelijk zijn van de aarde en elke aardse substantie. Wat God heeft geschapen, blijft eeuwig bestaan. Maar de uiterlijke vorm van het bestaan, de toestand van datgene wat door Gods wil werd geschapen, kan zeer verschillend zijn. Dienovereenkomstig ook meer of minder zichtbaar, ofschoon het eeuwig niet kan vergaan. De mens met zijn lichamelijke ogen is in staat al het geschapene alleen in het stadium te zien waar het materiële omhulsels bezit. Want aan het lichamelijke oog zijn slechts zulke zaken zichtbaar, daar dit het geestelijke in de uiterlijke vorm alleen in een hoge graad van rijpheid kan zien. En daarom wordt ook de onvergankelijkheid van de menselijke ziel meestal in twijfel getrokken, omdat de mens alleen dat wil geloven, wat hij ziet en wat hij bewijzen kan. Doch door enig nadenken verkrijgt hij het inzicht dat alles van God is uitgegaan en daarom niet vergankelijk kan zijn, ofschoon het zijn aardse omhulsel verliest. Pas wanneer hij het geestelijke in zichzelf heeft herkend, wanneer hij een geestelijk leven leidt naast zijn aardse, uiterlijke leven, beschouwt hij de materie als een omhulsel dat nodig is voor de ontwikkeling, die voor het geestelijke alleen maar middel tot het doel is. Dan weet hij ook dat er geen einde bestaat voor het geestelijke, maar dat het uiterlijke omhulsel slechts een begrensde tijdsduur heeft en zolang blijft bestaan, zoals het de goddelijke wil is, die dan het geestelijke vrij maakt voor een leven buiten de aarde, buiten de materie, dat nooit meer ophoudt, maar eeuwig duurt. Daarom kan het aardse leven alleen als een overgangstation worden beschouwd, waarin het geestelijke, de ziel, haar laatste uiterlijke vorm moet overwinnen, opdat ze dan geheel zonder omhulsel een sfeer kan binnengaan, waar haar eigenlijke leven begint, in vrijheid en in het bewustzijn van haar kracht die haar op aarde ontbrak zolang ze de noodzakelijke rijpheid nog niet had verkregen, waar ze zich bewust is dat ze eeuwig leeft, dat ze nooit meer kan vergaan, omdat wat uit God is onvergankelijk is.

Amen

BD.5191

18 augustus 1951

Onsterfelijkheid van de ziel

Denk eraan wat er van uw ziel terecht komt na de dood van het lichaam. Probeer u voor te stellen dat er geen einde bestaat voor datgene wat in u denkt, voelt en wil en dat de ziel niet sterven kan. Stel het u voor wanneer u het nog niet vast kunt geloven. Dan zal er een onbehagen over u komen, omdat de ziel voelt dat haar geen mooi lot te wachten staat, omdat het geloof aan een voortleven ook een andere levenswandel ten gevolge zou hebben, een leven in liefde, zoals echter

ook een leven in liefde haar het geloof zou hebben opgeleverd. Ieder mens weet dat hij sterven moet naar het lichaam, maar een verder leven van de ziel kan niet als vaststaand weten worden geleerd. Toch kan het in de mens tot overtuiging worden, ook zonder bewijs. En deze overtuiging bepaalt nu zijn denken, willen en handelen. Dan leeft de mens bewust. Bewust van zijn taak, zich op aarde positief te ontwikkelen en overeenkomstig zijn graad van rijpheid de ziel het lot in het hiernamaals te bereiden.

Dan denkt hij aan het leven van de ziel na de dood en is ook altijd bereid het aardse leven te verwisselen voor het leven in het geestelijke rijk, omdat hij weet dat er geen eeuwige dood bestaat, alleen een verandering van verblijfplaats voor de ziel. Ieder mens die van goede wil is, voelt ook dat hij niet alleen maar voor deze aarde leeft en zijn geloof wordt steeds dieper en overtuigender. Want wie van goede wil is, weerstaat de aanwijzingen niet die hem door Gods liefde steeds weer worden gegeven en zijn denken aansporen. Wie van goede wil is, beoefent ook de liefde en dus wordt hij gesterkt in zijn geloof en verlangt naar licht, dat in hem ook wordt ontstoken. Ieder mens kan geloven aan een voortleven van de ziel wanneer hij het wil, wanneer hij verlangend naar de waarheid de gedachten die daar betrekking op hebben overdenkt en uitsluitel begeert.

Doch het willen ontkennen van een voortleven zal steeds een hindernis zijn te geloven, omdat dan de krachten der duisternis de mens al beheersen, die elk licht haten. Ga niet achteloos aan uw gedachten voorbij, als ze u op het leven van de ziel na de dood wijzen.

Tracht ze te doorgronden, maar verwerp niet alle gedachten als ze u treffen. Want zonder de wil gericht op de waarheid, zult u er niet toe kunnen geraken. Zonder het verlangen ernaar, zult u niet kunnen worden onderricht. Er is een leven na de dood en dit leven geeft u zelf gestalte op aarde. Uzelf scheidt voor de ziel het lot in de eeuwigheid. En daarom zult u er voor moeten zorgen, dat ze niet ten prooi valt aan de geestelijke dood, die vol kwelling is, maar nooit een "niet zijn" betekent. Want de ziel is het werkelijke in de mens en blijft bestaan, al vergaat ook het lichaam.

Denk daarover na, opdat u gaat geloven, opdat u de innerlijke overtuiging verkrijgt, dat het lichaam wel kan sterven, maar de ziel onvergankelijk is.

Amen

Angst voor de dood

BD.0762

28 januari 1939

De nutteloosheid van het leven - Angst voor de dood

De nutteloosheid van het leven is telkens te overwegen wanneer het leven niet juist wordt gebruikt en zo menige dwaling zal daartoe de aanleiding zijn. De ziel zal zich in de grootste nood bevinden wanneer de tijd op aarde zonder enig geestelijk resultaat voorbijgaat. Dan maakt er zich van de ziel een angstgevoel meester. Ze ziet het einde van haar leven op aarde steeds dichterbij komen en voelt onbewust de kwellende toestand van nadien.

En dit komt dan tot uitdrukking in een angstgevoel voor de dood. En toch is deze angst voor de dood vaak weer het laatste middel om tot inzicht te komen. Wanneer de mens alle aardse doelstellingen heeft gerealiseerd, wanneer hij ook naderhand geen echte bevrediging en een totale vervulling van de wensen kan vaststellen, wanneer hij ondanks een materieel welzijn diep in zijn hart een leegte bespeurt, dan tracht hij de reden van dit onbevredigende gevoel aan het licht te brengen en moet hij inzien dat de gedachte aan het voortleven na de dood hem niet tot innerlijke rust doet komen. Hij moet inzien dat alles, waar hij tot nu toe naar streefde, een einde heeft. En deze gedachte geeft hem geen gevoel van zekerheid, eerder dat van onbehaaglijkheid, omdat hij in het diepst van zijn hart geen feilloos antwoord kan geven op wat hem na zijn sterven te wachten staat. En dit nadenken en piekeren brengt vaak teweeg dat hij zich in geestelijke vragen verdiept. Dat hij helder van geest plotseling de vergankelijkheid en waardeloosheid van al het aardse leert inzien en veel meer aandacht schenkt aan het ondoorgrondelijke. Dan wordt zijn geest actief in dezelfde mate als zijn verlangen naar het aardse afneemt. En de angst voor de dood heeft dit teweeggebracht en de ziel werd geholpen door de om haar worstelende goede geestelijke krachten. De gedachte aan de dood kan dus een onuitsprekelijk zegenrijke uitwerking hebben op diegenen die steeds en gemakkelijk vervulling vonden in wereldse begeerten. Aan de wereld en de gevaren ervan schonken ze geen aandacht en ze waren deze voortdurend meester. Maar ze staan machteloos en krachteloos tegenover de dood. En in het besef van hun eigen zwakte wortelt dan de angst, die dan de wil aanzet een weg te zoeken om de verschrikkingen van de dood te overwinnen. En deze weg is de verbondenheid met de eeuwige Schepper, aan wie leven en dood zijn onderworpen.

Wie tot inzicht is gekomen, schrikt niet terug voor de dood, want zijn ziel heeft de weg naar het eeuwige leven gevonden.

Dood betekent duisternis en nacht.

De lusten en verlangens van de wereld hullen de geest in duisternis en deze toestand is hetzelfde als de eeuwige dood. Alleen wie het verlangen naar de wereld overwint, zal uit de nacht tot het licht komen. Hij zal uit de dood ontwaken ten leven en hij zal zonder enige twijfel de angst voor de dood overwinnen. Daarom is het loslaten van de wereld de allereerste voorwaarde om de geest uit de boeien van de materie te bevrijden. En elke schrede door het aardse leven zal dan begunstiging van de ziel betekenen en geestelijk een positieve ontwikkeling tot gevolg hebben. Als de mens het doel heeft bereikt in het licht van deze waarheid te staan en de verschikkingen van de dood niet hoeft te vrezen, dan zal hij aan het einde van zijn leven kunnen zeggen: “Mijn leven is waarlijk niet nutteloos geweest”.

Amen

BD.6637

6 september 1956

De angst om te sterven - Het van tevoren schouwen in het geestelijke rijk

De geestelijke dood is veel verschrikkelijker dan de aardse dood. Het is de geestelijke dood welke de mensen die angst hebben voor de lichamelijke dood onbewust vrezen. Want het is de angst wat er na de lichamelijke dood van hen terecht zal komen. Een angst die juist die mens overvalt die niet aan een voortleven na de dood gelooft.

Het is de ziel die voelt dat zij in een armzalige toestand is, en die dit bewustzijn als angst op het lichaam overdraagt, dat zich daarom tegen het sterven verweert zolang het hem mogelijk is. De angst voor de dood is een ongewild toegeven van de onrijpheid van de ziel, want het ontbreekt die mens aan elke kennis en daarom aan een vertrouwen op Gods barmhartigheid, de hoop op hulp, die haar toch te allen tijde verleend zou worden als zij om hulp zou vragen. Zij bevindt zich in een volslagen duister en vreest onbewust een nog diepere nacht, die zij tegemoet gaat. Een uitgerijpte ziel zal haar laatste uur volkomen rustig verwachten, zij verlangt naar de bevrijding uit haar lichamelijk omhulsel. Zij geeft zich over aan Hem in wie zij gelooft, en beveelt zich in Hem en Zijn genade aan. En vaak mogen deze zielen vóór hun dood reeds een blik werpen in het rijk dat hen wacht. En stralend van geluk openen zij de ogen om ze dan voor altijd te sluiten en hun lichaam te ontvluchten, om binnen te gaan in het rijk dat zij mochten aanschouwen. De angst voor de dood is een duidelijk teken in welke gesteldheid de ziel zich bevindt. Aan zulke zielen moet veel hulp verleend worden van de

kant van de medemensen, opdat zij nog in de laatste minuut ontwaken en zich tot die Ene wenden, die hen helpen wil en kan.

Een ieder kan een innig, stil gebed tot Jezus Christus laten opstijgen als hij met een ziel meeleeft die in angst met de dood worstelt, en die hij helpen wil innerlijke rust te vinden.

Want deze ziel zal die hulp gewaarworden en het laatste noodanker grijpen. En zij wordt, als zij haar lichaam verlaat, door de liefde van de medemens naar Jezus Christus gedragen, die Zijn oor niet sluit voor een innig gebed om hulp. Daarom moeten de mensen zich in het bijzonder ontfermen over hen die angst hebben om te sterven, want door die angst bekennen zij dat zij nog ver afstaan van het licht, van het juiste inzicht en daarom ook van God.

De angst voor de dood bewijst dat zij hulp nodig hebben, anders zou een zalige rust hen vervullen als zij het uur van scheiden van deze aarde aan voelen komen. En het is een werk van zeer grote barmhartigheid en liefde om een bange ziel bijstand te verlenen, die nu alleen nog daarin kan bestaan dat de Redder Jezus Christus zelf wordt aangeroepen opdat Hij zich over deze ziel mag ontfermen. En deze liefdevolle smeekbede zal gehoord worden en kan voor de ziel haar redding betekenen, zodat zij gespaard blijft voor de duistere nacht.

Amen

Het stervensuur

BD.0826

24 maart 1939

Het uur van de dood - Zonder voorbereiding - De kwellingen van het overlijden

Midden in het leven begint de mens na te denken over vragen die betrekking hebben op zijn lichamelijk einde. In deze tijd achtervolgen hem de gedachten aan een plotseling einde. Aanvankelijk tracht hij ze te ontwijken en toch zal hij ze steeds weer gehoor schenken. Het is als een voortdurende aandring om zich deze vragen voor ogen te houden. Het is als een ononderbroken aanmanen om aan zijn einde te denken en ten aanzien daarvan zijn standpunt te bepalen. De geestelijke kracht benut elk ogenblik om de mens daaraan te herinneren. En het is waarlijk alleen gunstig voor de ziel aan zulke gedachten aandacht te schenken. Een onopvallend ogenblik kan aan het bestaan op aarde al een einde maken, en

niemand heeft de macht voor zichzelf het leven op aarde met een uur te verlengen, wanneer de tijd van zijn overlijden is gekomen. En daarom moet eenieder erop voorbereid zijn het aardse leven op ieder moment op te geven om in het eeuwige rijk binnen te gaan. Hij moet zich bewust bezighouden met zijn voortbestaan na de dood. Hij moet zijn aardse leven zo inrichten, dat het geheel overeenstemt met zijn taak op aarde en dus alleen een tijd van voorbereiding is op het eigenlijke leven in het hiernamaals. Wanneer er een voortdurende controle over zichzelf wordt uitgeoefend, of het aardse leven overeenstemt met de goddelijke geboden, wanneer de mens zich eraan gelegen laat liggen de Schepper van hemel en aarde te dienen, wanneer hij steeds de verbinding met Hem zoekt en zich dus bewust voorbereidt en aan zijn ziel werkt, dan zal de gedachte aan de dood hem geen angst aanjagen. Hij zal hem eerder als aangenaam voelen en het uur van de dood leren beschouwen als het uur van de bevrijding uit de boeien van het lichaam. De mensen daarentegen die elke gedachte daaraan angstig afwijzen of die geheel onverschillig de aanmaningen aan zich laten voorbijgaan, zullen zo nu en dan een makkelijker aards bestaan hebben omdat ze zich over niets druk maken wat hen uit hun rust zou kunnen wakker schudden. Ze zullen steeds maar weer van de ene dag in de andere leven zonder enig gevoel voor verantwoordelijkheid.

Ze zullen zich ook nooit enige beperking opleggen ter wille van een eventueel voortleven. Ze zullen alles afwijzen wat hun als levenstaak wordt voorgehouden, doch met het dichterbij komen van de dood aan een ontzettende onrust ten prooi vallen en nu alle verschikkingen ervan volledig te verduren krijgen, wanneer ze niet tevoren door een lange tijd van lijden voor andere gedachten ontvankelijk zijn gemaakt. Het uur van de dood zal hun niet welkom zijn. Ze hangen nog met alle vezels van hun bestaan aan het aardse leven en wensen het niet in te ruilen tegen een ander, omdat ze hierop niet in het minst zijn voorbereid. Maar het uur van afscheid komt voor iedereen, en vaak onvoorzien. Een onvoorbereid mens ondergaat alle kwellingen van het sterven en zijn eigen einde is waarlijk niet begerenswaardig. En toch heeft ieder mens het in de hand dit uur voor zichzelf tot een uur van verlossing te maken, als hij zijn aardse leven steeds zo leeft, dat hij de verantwoording niet hoeft te vrezen; dat hij op elk moment zijn leven aan de Vader in de hemel kan teruggeven in het kinderlijke vertrouwen, Zijn erbarmen en Zijn liefde te krijgen, omdat dit aardse bestaan in voortdurende verbinding met Hem werd geleefd.

Amen

BD.4033

30 april 1947

Het uur van de dood - Verklaring voor het lijden

U weet nooit hoe uw einde is. En daarom moet u elke dag de barmhartigheid van God aanroepen, opdat die zich naar u toe mag wenden in het uur van de dood. Zelfs als u leeft naar de wil van God, kan uw einde zwaar zijn als dit ertoe moet dienen u geheel te ontdoen van afvals substanties en voor eeuwig vrij te maken. Gods wijsheid en liefde gaan naar u uit tot in het laatste uur op deze aarde, en als uw ziel nog vatbaar is voor verandering, wordt u daartoe nog gelegenheid gegeven in het uur van de dood. Daarom moeten aan God toegewijde mensen vaak lichamelijk lijden, waarvoor de mensen geen verklaring vinden omdat zij er de liefde van God niet in kunnen zien. En toch is het de liefde van God die dat leed over de mensen laat komen, omdat leed het beste middel is om rijp te worden en het in korte tijd de ziel nog die graad kan opleveren, die nu in het hiernamaals toelaat met licht doorstraald te worden. En de ziel is haar Schepper dankbaar als zij vrij geworden is en Gods liefde en erbarmen beseft. En zo moet alle lijden als een bewijs van de liefde van God worden gezien en zelfs het einde is gelukkig als het met leed gepaard gaat, ook al lijkt het niet zo. De ziel maakt zich dan wel met pijn van het lichaam los, stijgt echter dadelijk op in het rijk van de zalige geesten. Zij verlaat niet alleen lichamelijk maar ook geestelijk de aarde en neemt ook de uitgerijpte substanties van het lichaam mee, want elke graad van lijden op aarde lost het omhulsel op dat de ziel nog omsluit. En zalig is de mens die zich nog op aarde totaal kan vrijmaken van het onrijpe geestelijke, want hij heeft het aardse leven benut voor de verlossing en hij verzet zich ook niet meer tegen de wil van God. Hij zal in het uur van de dood wel worstelen om de vrede van zijn ziel, nooit echter het lichamelijke lijden als onrechtvaardig ervaren. Zijn ziel weet dat het afloopt, dat er ook aan het lichamelijke leed een einde komt en dat de ziel uit dit leed haar voordeel trekt, ook al is zij niet meer in staat dit inzicht aan het lichaam over te brengen. Het lichaam laat echter de ziel los zodra het de volmaaktheid van de ziel voelt, omdat dan zijn opdracht vervuld is deze ziel een verblijfplaats te hebben verschaft. Het uur van de dood kan voor u allen zwaar zijn. Het kan voor u echter ook een zacht inslapen zijn om dan in het lichtrijk te ontwaken, wanneer u geen leed meer nodig hebt. Wanneer de ziel zich reeds op aarde met God heeft verbonden en Hij haar nu thuis haalt in Zijn rijk - in uw vaderhuis - om u zalig te maken. U weet echter niet hoe uw einde is. Bid daarom tot God om erbarmen. Bid tot Hem om Zijn genade en kracht, als God voor u nog lijden nodig acht, en u zult ook het uur van de dood verdragen. Alleen uw lichaam zal lijden, de ziel echter zal vol vreugde het lichaam verlaten en opwaarts zweven in de sferen van het licht.

Amen

Lichamelijke dood

BD.2144

8 november 1941

Omvorming van de uiterlijke vorm na de lichamelijke dood - Geestelijk dood zijn - Activiteit - Niets doen

De mens heeft levenskracht nodig om elk werk uit te voeren, dus betekent bezig zijn ook leven. Wordt hem deze kracht ontnomen, dan is hij niet in staat zichzelf of andere zaken te veranderen - hij is levenloos. Maar toch verandert de uiterlijke vorm als zodanig, zodra de mens levenloos is geworden. Hij valt uiteen en dit proces duurt zo lang tot elke substantie weer in een nieuwe uiterlijke vorm is opgenomen. Dat wil zeggen: is het geestelijke uit de vorm ontsnapt, dan wordt de achterblijvende vorm wel van zijn vroegere bestemming ontheven, maar moet deze een nieuwe bestemming vervullen. Hij moet bijdragen tot aanwas van een of andere nieuwe vorm. De substantie valt uiteen om bij een nieuwe uiterlijke vorm gevoegd te worden. Deze ontwikkelingsgang vergt weer veel tijd.

De oude vorm lost dus schijnbaar op. Maar in werkelijkheid treden de geestelijke substanties, waar ook de aardse uiterlijke vorm uit bestaat, met andere geestelijke substanties in verbinding en vormen een nieuwe uiterlijke vorm, omdat het geestelijke dat verdicht is tot uiterlijke vorm, eveneens de positieve ontwikkelingsgang op aarde moet doormaken, want het staat nog aan het begin van zijn ontwikkeling. Zodra nu weer iets geestelijks deze nieuwe uiterlijke vorm tot zijn verblijfplaats krijgt toegewezen, begint diens dienende werkzaamheid. Dus de vorm wordt tot leven gewekt, want bezig zijn is leven. Naar elk scheppingswerk stroomt van God uit de kracht toe, zodat het dienend werkzaam kan zijn, ongeacht de manier waarop. En elke activiteit levert het geestelijke in de vorm de positieve ontwikkeling op. Bijgevolg moet dat wat leeft, dus werkzaam is, onvermijdelijk voortgaan in de ontwikkeling. Alleen de dode toestand betekent een stilstand in zijn ontwikkeling. Maar elke materie heeft leven in zich, want ze verandert, alleen in verschillend lange tijdsduur. Zelfs de meest vaste vorm wordt door invloed van buiten, die met de lichtstraling - dus het werkzaam zijn van de lichtdragers - samenhangt, tot werkzaamheid aangespoord, ofschoon dit voor het menselijk oog niet zichtbaar is. Maar het leven is ook in deze vorm in beweging en brengt veranderingen tot stand die dus een leven ervan bevestigt. Volledig dood kan de materie daarom niet worden genoemd, ofschoon ze de mens levenloos voorkomt. En toch bestaat er een toestand van levenloosheid, en wel in het stadium als mens.

In dit stadium stroomt het wezen de grootste mate aan levenskracht toe, die het tot dienende werkzaamheid moet gebruiken. En toch kan de mens totaal ineffectief door het leven gaan, zodra hij de hem toekomende levenskracht niet benut om de taak te vervullen die de zin van zijn aardse bestaan is, wanneer hij datgene verzuimt of nalaat, wat hem de positieve ontwikkeling oplevert.

Wanneer hij het werkzaam zijn in liefde niet in acht neemt, de werkzaamheid waarvoor God de mensen de levenskracht doet toekomen.

Dan treedt er een stilstand op in zijn opwaartse ontwikkeling. Dit betekent een toestand van levenloosheid, van dood, en dit is het ergste, omdat deze toestand alleen door het wezen zelf kan worden opgeheven. Maar de dode toestand is een toestand van krachteloosheid, waaruit het wezen zichzelf dus niet meer kan bevrijden, omdat het dat tevoren, toen de kracht hem toekwam, niet wilde.

Voor de uiterlijke vorm betekent de dood alleen een omvorming tot een andere vorm, dus als het ware een verdere mogelijkheid voor de positieve ontwikkeling van de geestelijke substantie waaruit de uiterlijke vorm is gevormd. Maar geestelijk dood te zijn is allerverschrikkelijkst, omdat de laatste genade die het wezen ter beschikking staat, ongebruikt wordt gelaten, omdat de levensstroom die God dit wezen toevoert, niet wordt gebruikt voor dienende werkzaamheid en het wezen blijft steken op het zelfde ontwikkelingsniveau, waarop het stond aan het begin van zijn belichaming als mens. Geestelijke vooruitgang is zonder werkzaamheid niet mogelijk. Het wezen is door zijn passief zijn krachteloos geworden en gaat zonder kracht het hiernamaals binnen.

Amen

BD.6807

16 april 1957

Onvergankelijke wezens - Zichzelf van het leven beroven

Altijd en eeuwig blijft u bestaan, want wat uit Mij is voortgekomen, kan eeuwig niet meer vergaan.

En daarom kan en zal Ik ook niet vernietigen wat zich tegen Mij verzet, hoewel dit wel voor mijn macht mogelijk is. Integendeel, Ik zal steeds proberen dat weer terug te winnen, wat zich wilde verzetten en zich van Mij afkeerde.

Want mijn liefde voor al het door Mij geschapene verhindert een totale vernietiging, om welke reden ook mijn tegenstander - de eerst geschapen en eerst gevallen geest - nooit een vernietiging hoeft te vrezen, omdat ook hij tot diegenen behoort die weer terug moeten keren in hun vaderhuis. Ik kan wel zijn handelingen afkeuren. Ik kan zijn wezen, als geheel tegen mijn eeuwige ordening gericht, brandmerken en u mensen voor hem waarschuwen.

Ik kan alles doen om u tegen zijn invloed te beschermen, maar Ik onttrek ook hem mijn liefde niet, alleen treft deze straal van liefde hem niet. Dat wil zeggen: deze verliest zijn doeltreffendheid, omdat mijn tegenstander zich verzet tegen de straal van mijn liefde. Maar ook hij kan niet eeuwig in zijn weerstand volharden, ook hij zal eens naar Mij terugkeren en een leven leiden in hoogste gelukzaligheid, ofschoon er nog eeuwigheden voorbijgaan tot aan deze verandering van zijn wil en terugkeer naar Mij.

Maar hij kan niet vergaan.

Al het door Mij geschapene blijft eeuwig bestaan. Daarom is het voor Mij ook onbelangrijk, hoelang het van Mij afgevallene in zijn verzet volhardt. Want Ik ben van eeuwigheid tot eeuwigheid. Voor Mij bestaat er geen tijd en duizend jaar zijn voor Mij als een dag.

Maar voor het wezen is het belangrijk welke perioden het in algeheel onzalige toestand doorbrengt. Een toestand waarin niet van leven en gelukzaligheid kan worden gesproken.

En u mensen zou ontsteld zijn, als u terugblikkend uw ontwikkelingsgang tot dusver zou kunnen overzien en hiervan de eindeloze tijd in zijn volle omvang beseffen. Want u bent noch uit niets voortgekomen, noch zinkt u met uw lichamelijke dood weer weg in het niets.

U blijft bestaan. Alleen in zeer grote weerstand zult u uw zelfbewustzijn kunnen verliezen. En dan zult u weer een eindeloos lange weg moeten afleggen in duisternis en kwelling.

En keert u eindelijk weer terug in het zelfbewustzijn, dan zult u in deze toestand ook nog kunnen falen en als zelfbewust wezen in het hiernamaals nog eeuwigheden moeten worstelen, totdat het lichtrijk u opneemt en u nu opwaarts klimt. Maar u vergaat niet.

En daarom zult u ook niet als mens uw bestaan kunnen uitwissen, wanneer u ook uw lichamelijk omhulsel zelf onbruikbaar maakt voor een verdere gang over de aarde. Wanneer u gelooft zelf u van het leven te kunnen beroven.

Want uw eigenlijke ik blijft bestaan, omdat het geestelijke dat eens uit Mij is voortgekomen, niet kan vergaan. En zo grijpt u alleen in mijn proces van ontwikkeling in, die u vrijheid zou moeten brengen uit een toestand zonder leven en gelukzaligheid.

U handelt tegen mijn wil in. U handelt eigenmachtig en verkeerd. U berooft uzelf van de gelegenheden die in mijn heilsplan voor u werden geschapen.

U houdt in zekere zin de gang van uw ontwikkeling tegen en geraakt tevens in het grootste gevaar weer terug te zinken in de diepte, wanneer u in het hiernamaals niet van gedachten verandert en daar de mogelijkheden benut die mijn liefde u biedt. Dat u altijd en eeuwig blijft bestaan, daar zou u ernstig over na moeten denken. En daarom zou u ook niet lichtvaardig moeten omgaan met uw aardse leven, dat u eens zult herkennen als een ongelofelijk geschenk van genade, omdat het u de definitieve vrijheid kan brengen. Maar het geloof aan een voortbestaan ontbreekt meestal bij de mensen. En daarom gaan ze onverantwoordelijk door het leven op aarde. En ze benutten het grote genadegeschenk niet. En mijn tegenstander die zelf zich het verste van Mij heeft verwijderd, versterkt hen in hun ongeloof, om te verhinderen dat het geestelijke dat hijzelf in de diepte heeft getrokken, het leven in gelukzaligheid bereikt. Maar daarom zal ook voor hem de tijd tot eeuwigheid worden, die hij ver van Mij doorbrengt. En al waant hij zich ook sterk en machtig - de tijd zal komen waarin hij zwak en hulpeloos op de grond ligt, waarin hij voor zichzelf zijn einde zal wensen en toch niet kan vergaan.

En dan pas zal hij de straling van mijn liefde begeren en ze ook ontvangen. Dan pas zal ook hij ontwaken ten leven en terugkeren naar zijn vaderhuis.

Amen

BD.6817

28 april 1957

De ziel wisselt van verblijfplaats - De dood van het lichaam

De ziel is uw eigenlijke ik dat onvergankelijk is en dat alleen van verblijfplaats wisselt bij de dood van het lichaam dat de gang over de aarde beëindigd heeft, om in een andere sfeer weer verder te rijpen - als de ziel niet volhardt in verzet tegen Mij, daar ze anders in de diepte zinkt. Deze gedachte zou u dus moeten verblijden, dat u geen dood te vrezen hebt, dat u voortleeft ofschoon u de aarde

verlaten moet, en dat dit leven heel wat mooier en vreugdebrenghender is dan het aardse leven voor u ooit kan zijn. U zou vol goede hoop de dag tegemoet moeten zien waarop uw uiterlijk omhulsel van uw eigenlijke ik wordt afgenomen, waarop al het zware van u afvalt en u zich gemakkelijk en onbekommerd kunt bewegen en kunt opgaan in uw ware vaderland, dat u waarlijk heerlijkheden biedt waar u geen voorstelling van hebt. U zou moeten jubelen en juichen dat er voor u geen dood meer is, omdat uw ziel alleen maar een verandering van verblijfplaats ervaart die haar oneindig verblijden kan.

Waarom vreest u dus de dood of ziet u met een gevoel van onbehagen het einde van uw aardse leven tegemoet? Waarom is voor u mensen de dood tot een verschrikking geworden? Waarom roept hij bij u een angstgevoel op, terwijl hij toch in waarheid slechts een overgang is naar een andere sfeer? Het is omdat u onbewust voelt dat u niet juist leeft op aarde, omdat uw ziel zich niet dat licht verschaft dat elke vrees van haar zou wegnemen.

Want een mens die mijn geboden van liefde vervult, die dus naar mijn wil op de aarde leeft, ondervindt geen vrees voor de dood. Hij verlangt ernaar zijn aardse omhulsel kwijt te raken, omdat hij een verlangen heeft naar zijn ware vaderland. Want de liefde heeft in hem een helder licht ontstoken en vooruitblikkend weet hij zich al in mijn nabijheid waar hem geen leed en geen pijn, geen droefheid meer overkomen kan, waar hij zich geborgen voelt in mijn liefde.

En deze gelukzalige zekerheid zouden alle mensen kunnen hebben, dat zij een moeilijk bestaan vol leed, bij hun sterven verwisselen voor die geborgenheid. Als zij maar met dat doel voor ogen hun aardse leven zouden willen afleggen, als zij steeds de innerlijke stem zouden volgen die hun duidelijk mijn wil te kennen geeft. Als zij al op aarde de juiste verhouding zouden willen aangaan met Mij, hun God en Vader van eeuwigheid. De gedachte dat met de lichamelijke dood alles uit is, is reeds het beste bewijs dat de levenswandel van de mens niet naar mijn wil is. Want deze gedachte is ingegeven door de vijandige geest die de mensen verhinderen wil tot het ware inzicht te komen, en die daarom ook het verlangen naar een bestaan vol van aardse genietingen steeds weer vergroot. Want die mensen geloven niet aan de onvergankelijkheid van hun ik. Zij stellen het dezelfde begrenzing die ook voor het uiterlijke omhulsel bestaat.

Daarom trachten zij van het aardse leven volop te genieten op elke mogelijke manier, steeds maar denkend aan hun lichaam, maar niet aan hun ziel die dan na de lichamelijke dood een zeer twijfelachtig lot op zich moet nemen en van de heerlijkheden van haar ware vaderland niets kan beleven. Want vanwege haar gebrekkige invulling kan zij in zulke sferen waar haar onvermoede zaligheden wachten niet opgenomen worden. Wel is het haar ook dan nog mogelijk zich uit de diepte los te maken en in hogere sferen binnen te gaan, maar dat eist veel meer

overwinning en inspanning dan op aarde en kan zonder hulp niet geschieden. Maar ook dan moet de ziel zelf daartoe de wil opbrengen, wat op aarde veel gemakkelijker is. Het ik kan niet vergaan, maar het scheidt zichzelf het lot in gelukzaligheid of ellende. En pas als de mensen niet hun lichaam als het levende beschouwen maar de in het lichaam uitgestorte ziel als het eigenlijke ik leren zien, zullen zij meer bewust van hun verantwoordelijkheid op aarde leven. En dan zullen zij ook de dood niet meer vrezen, die alleen het aardse lichaam maar niet de in hem wonende ziel betreft. Dan zullen zij naar mijn wil leven en naar het uur verlangen waarin de ziel zich los mag maken van haar uiterlijk omhulsel, om te kunnen ingaan in het rijk dat hun ware vaderland is.

Amen

Slagen van het lot - Liefde van de Vader

BD.3260

18 september 1944

Vroege dood - Hoge ouderdom - De barmhartigheid van God

Van de wil van God hangt het af in welke graad van geestelijke rijpheid de mens wordt teruggeroepen, uit het aardse leven in het geestelijke rijk. Dit is ook een schijnbare onrechtvaardigheid die de opvatting van de mensen versterken kan, dat God bepaalde mensen uitgekozen zou hebben om zalig te worden, terwijl andere weer door Zijn wil moeten wegwijnen in een van God verwijderde staat. En toch is deze mening geheel verkeerd.

Want ook hier is de goddelijke liefde en wijsheid aan het werk, die altijd de wil van de mens kent en daarom het leven dan beëindigt, wanneer een hogere ontwikkeling op aarde twijfelachtig is. In de gebonden toestand, vóór de belichaming als mens, was er alleen een ononderbroken opwaartse ontwikkeling, tot het wezen die graad van rijpheid bereikt heeft die deze laatste belichaming toelaat. Nu echter bepaalt de vrije wil van de mens zelf en dan kan wel de opwaartse ontwikkeling verder gaan, maar evenzo kan een stilstand of achteruitgang intreden. En weer komt het er op aan of de mens als zodanig zijn aanvankelijke graad van geestelijke rijpheid reeds verhoogd heeft en dan pas in gevaar komt dat hij in zijn ontwikkeling blijft steken, of dat hij op een gelijk peil blijft staan als in het begin van zijn belichaming en er dan een achteruitgang te vrezen is. Dan is het steeds een daad van Gods barmhartigheid, wanneer de mens sterft als hij op het hoogtepunt van zijn ontwikkeling op aarde is gekomen, dat wil zeggen wanneer de liefde van God hem ervoor bewaart nog verder af te

glijden of een verder leven voor zijn ziel onbenut te laten. Want hoe meer hij de tijd van genade van zijn belichaming in beslag neemt zonder ze te benutten, des te groter wordt zijn schuld. Een mens kan in zijn jeugd zijn weg omhoog gaan en dan zijn streven beëindigen, en zijn tot nu toe verkregen ontwikkeling gaat dan niet verder. Dan roept God hem weg en geeft hem in het hiernamaals verdere mogelijkheden zich te voltooien.

De mens kan echter ook in latere jaren pas zijn wil veranderen en zijn nog gebrekkige ontwikkeling kan dan een plotselinge hoge vlucht nemen, en zodoende kan hij een hogere graad van rijpheid bereiken ofschoon hij voorheen een lange tijd voorbij liet gaan zonder aan zijn ziel te denken. Dan wordt hem door God een lang leven geschonken, want God zag de wil van de mens al van eeuwigheid en Hij heeft daarmee overeenstemmend diens levensloop bepaald. Want elk menselijk lot is door de liefde en wijsheid van God wel overwogen, maar nooit afhankelijk van Gods willekeur.

God zou geen mens de mogelijkheid tot uitrijpen op aarde ontnemen, als deze bereid zou zijn die te benutten. Doch op Zijn genade wordt zeer weinig acht geslagen en de mensen zijn ook niet bereid aanwijzingen die daarmee in verband staan aan te nemen. En omdat God sinds eeuwigheid weet welke mensen bijzonder afwijzend tegenover Hem staan, omdat Hij ook weet wanneer de mens de hoogste graad in zijn ontwikkeling op aarde bereikt heeft, is ook de duur van zijn aardse leven sinds eeuwigheid vastgelegd. En deze tijden zijn geheel verschillend van duur, zoals de goddelijke wijsheid het als doeltreffend en succesvol ziet. Maar nooit zal God een leven op aarde dat de mens nog een hogere rijpheid belooft, voortijdig beëindigen. Want altijd maar weer bekommert Gods liefde zich erom dat de mens op aarde de hoogst mogelijke voltooiing bereikt. En nooit zou Hij de mens een mogelijkheid onthouden, die nog een uitrijpen ten gevolge zou kunnen hebben. Doch Hij kent van eeuwigheid elke opwelling van de menselijke wil. En Hij behoedt de ziel vaak voor een totale teruggang, dat wil zeggen voor een neerwaartse ontwikkeling, die zou plaatsvinden als Hij dat aardse leven niet beëindigde. Daarom zal degene die voortdurend opwaarts streeft een hoge leeftijd bereiken, zoals omgekeerd een hoge ouderdom steeds nog van een langzame ontwikkeling omhoog blijkt geeft, ook al is dat voor de omgeving niet zichtbaar. Een lang leven op aarde is altijd een genade, maar ook een leven van korte duur is een blijk van de liefde van God die steeds aan het werk is, ook al kan de mens haar niet altijd herkennen.

Amen

20 en 21 september 1947

Het kruis - "Mijn juk is gering en mijn last licht"

Neem uw kruis op u en volg Mij na.

En Ik zal naast u gaan en het u helpen dragen, want mijn liefde laat u niet lijden waar ze het leed van u kan afnemen zonder uw ziel schade te berokkenen. Maar wanneer het kruis op u drukt, weet dan, dat dit nodig is voor de rijpheid van uw ziel.

En bedenk, dat Ik op de hoogte ben van uw geestelijke nood en deze als eerste tracht op te heffen, want als het uur van de dood is gekomen is de ziel in groter gevaar dan het lichaam. Bedenk dat alle nood ten einde is met het einde van deze aarde en dat dit einde niet ver meer is. En tracht u daarom zo te vormen dat dan het verblijf in lichtsferen voor u verzekerd is, dat u het aardse lichaam met vreugde opgeeft en het inruilt tegen een leven in het hiernamaals in volle vrijheid, als u de wilsproef op aarde hebt doorstaan. En dit leven zal u voor alles schadeloos stellen wat u op aarde geleden hebt en u zult nooit meer naar deze aarde terugverlangen. En hoe meer het leed op u drukt, des te eerder zult u het aardse leven mogen overgeven en toch gelouterd zijn voor het geestelijke rijk. En u zult Mij eeuwig dankbaar zijn, dat Ik u liet lijden voor uw eigen welzijn. Toch troost Ik u, dat het leed door innig gebed tot Mij van u kan worden afgewend, dat Ik het van u afneem als u vol vertrouwen als kinderen tot de Vader komt. Dan trek Ik me uw lot liefdevol aan en draag Ik het kruis voor u, dat wil zeggen: Ik vind een oplossing die gelijk staat met de vermindering van de nood.

Ik maak voor u het kruis lichter, zodat het niet meer zo zwaar op u drukt en u het zult kunnen dragen, omdat u de kracht daarvoor van Mij ontvangt. "Mijn juk is gering en mijn last licht". Ik zelf gaf u deze woorden. Wilt u twijfelen aan de waarheid ervan? Dus geloof steeds dat elk kruis voor u te dragen is, als u maar elke last draagt met uw blik op Mij gericht. En als het u te zwaar lijkt, beschouw het als een teken van mijn liefde voor u, want wie Ik laat lijden zonder schuld, voor die wil Ik mijn rijk al op aarde toegankelijk maken, omdat Ik de richting van hun wil ken, hun werkzaam zijn in liefde op aarde en de staat van hun ziel, die Ik wil verhogen. Neem daarom al het leed geduldig op u, het is slechts voor uw bestwil opgelegd. En nooit zult u in dezelfde tijd uw doel bereiken als u verschoond blijft van leed, als u geen kruis krijgt opgelegd, als het aardse leven u de vervulling van al uw wensen geeft en wat al niet meer. En als u op de hoogte bent van mijn woord, dat het een teken is van mijn grote liefde voor u als u in aardse nood terecht komt, die u bijna aan het leven laat twijfelen, klaag en mor dan niet, maar schik u in uw lot. En denk eraan dat uw Vader in de hemel Zijn

kinderen waarlijk geen leed oplegt, als het niet een heel wat grotere zegen zou opleveren voor uw ziel, wier rijp worden het doel van ieder mens op aarde is.

Amen

BD.4296

11 mei 1948

Lot - "Vader, uw wil geschiede"

Van ieder afzonderlijk is de levensloop uitgestippeld en zonder morren of klagen moet hij worden afgelegd, wil hij een gunstige uitwerking hebben op de ziel. Maar er moet ook een sterk Gods vertrouwen aanwezig zijn, dan zal elk lot licht te verdragen zijn, want God alleen geeft het vorm naar Zijn wil. God alleen kan elke levenssituatie veranderen. Hij kan vreugde in droefheid en ook leed in vreugde omzetten, als Hij er in innig gebed om wordt gevraagd. En Hij zal het ook doen als de mens in kinderlijk vertrouwen Hem alle noden voorlegt en zich in Zijn genade aanbeveelt. Het is een lange weg die afgelegd moet worden vanuit de diepte naar omhoog en deze weg kan niet steeds vlak zijn, daar hij anders niet omhoog leidt. Er moeten hindernissen worden genomen, er moeten hoogten worden beklommen, want het doel is boven en elke klim valt zwaar, wanneer er geen juiste leider steun verleent. En zolang u mensen, God zelf als Leider aan uw zijde hebt, zolang u zich aan Zijn leiding toevertrouwt, zult u de weg niet tevergeefs afleggen. Hij zal u omhoog leiden en elke hindernis zult u kunnen overwinnen met Zijn hulp. Hoe steiler de weg is, des te korter is hij en des te hoger zult u kunnen komen. Als u echter boven bent, zult u omkijken en uw Leider dankbaar zijn, die u het doel liet bereiken en elke nood zal voorbij zijn. Hoe zwaarder een levenslot is, des te hogere doelen zijn u gesteld en des te helderder licht zal stralen en alle duisternis uit de diepte is overwonnen. Maar God kan u ook de steilste weg naar boven als vlak doen ervaren, wanneer u als Zijn kinderen zich aan Hem overgeeft, wanneer u elk smartelijk belevensmoment op u neemt, wanneer u steeds bidt: "Vader, uw wil geschiede". Dan zal Hij u niet laten lijden. Ook in de grootste nood zal Hij u zielenrust en vrede schenken. Vol kracht zal Hij zelf in u werkzaam zijn en u zult niets als moeilijk ervaren en toch omhoog gaan. Want uw wil, uw overgave aan Zijn wil, laat u ook deelhebben aan Zijn kracht en hiermee brengt u alles tot stand en overwint u alles. Dan zult u over elke hindernis worden heen getild, u zult niets als last ervaren en altijd blij en opgewekt uw levensweg afleggen, tot de liefdevolle Vaderhand u vastpakt en u binnenhaalt in het vaderhuis, tot u het doel hebt bereikt en binnengaat in het eeuwige vaderland, in het land van licht, waar er geen droefenis meer is, geen leed en geen nood, maar alleen eeuwige gelukzaligheid.

Amen

BD.6277

6 juni 1955

Slagen van het noodlot - De liefde van de Vader

Mijn zorg volgt u in liefde die niet verandert, want Ik wil uw ondergang niet, maar uw gelukzaligheid.

Ik wil uw verlossing uit de duisternis en uw binnengaan in het licht. Daarom zal Ik u niet in ellende en nood storten uit andere motieven dan u te helpen opwaarts te gaan, omdat u nog in duisternis smacht en alleen niet de kracht opbrengt op te klimmen. Maar mijn middelen en de uitwerkingen ervan zijn u vreemd en u bent gemakkelijk geneigd te geloven dat Ik wreed ben.

Maar geloof in mijn liefde en geloof dat steeds alleen de liefde Mij ertoe brengt mijn werk te verrichten, dat Ik met elk gebeuren altijd alleen uw zaligwording op het oog heb.

Ik alleen ben op de hoogte van de uitwerking van zulke gebeurtenissen. Ik alleen weet welke weg u zou zijn gegaan zonder mijn slagen van het noodlot. En Ik alleen weet wanneer zo'n weg op dwaalwegen leidt. En wat Ik nu laat komen om zoiets te verhinderen, heeft steeds mijn liefde ten grondslag en zal een zegenrijke uitwerking hebben, ook wanneer u mensen dat onbegrijpelijk voorkomt. In de laatste tijd vóór het einde zijn nu smartelijke ingrepen van mijn kant dringend noodzakelijk en ze zullen zich steeds vaker herhalen. Steeds vaker zal mijn hand knopen moeten losmaken en er zal nog veel leed en droefenis zijn. Maar er zullen ook zielen worden gered. De mensen zullen duidelijk worden gewezen op Hem die het lot van allen in Zijn handen houdt. En hoewel ze Hem dan ook slechts vrezen, omdat ze niet in staat zijn Hem lief te hebben, erkennen ze Hem. Ze geloven aan een God en Bestuurder van hemel en aarde.

En dit geloof kan hen verder leiden als ze van goede wil zijn.

Het kleinste schepsel bezit mijn liefde en Ik alleen waarborg alles het leven, opdat het eens ook in het stadium van de vrije wil binnengaat en zijn laatste opgave op aarde kan vervullen.

Hoeveel meer echter bekommer Ik me om datgene wat dit stadium al heeft bereikt, opdat het niet terugvalt en zijn weg over de aarde tevoren, tevergeefs is geweest.

Maar Ik zie ook de klippen op de weg over de aarde van ieder mens. En Ik weet of de mens deze klippen overwint of in gevaar is daar schipbreuk op te lijden en Ik volg hem daarom met mijn zorg en trek hem terug of leid hem op een andere weg verder.

Maar nooit wil Ik zijn ondergang.

Tevens zult u moeten weten dat Ik steeds een zorgzame Vader ben en dat mijn vaderlijke zorg voor de mensen op aarde waardevoller is dan ooit de zorg van een mens voor zijn medemensen kan zijn.

Houd u daaraan steeds vast, wanneer u zich twijfelend afvraagt, hoe Ik het kan toelaten: wat kinderen tot wees maakt, wat families van hun kostwinners berooft, wat mensen het liefste dat ze bezitten, afneemt. Ik kan allen troosten, Ik kan alle zorgen overnemen en Ik ben een Vader voor allen die eenzaam en verlaten zijn, maar ze moeten de weg naar Mij vinden.

En dat is het wat Ik als doel heb, dat ze de verbinding met Mij tot stand brengen in de grootste nood.

Want wat hebben woorden voor zin die blijk moeten geven van een geloof aan Mij, wanneer ze niet worden waargemaakt, wanneer de mensen niet in dat geval tot Mij komen, als het aardse leed hen terneer dreigt te drukken. Het levende geloof zal de mensen tot ware steun zijn, maar het dode geloof laat twijfel op twijfel bovenkomen over de liefde en almacht van God.

En ieder mens wordt geconfronteerd met uren van diepste nood.

Dan moeten ze hun weg naar Mij nemen en Ik zal hen waarlijk helpen in hun nood.

Alleen Ik ben het, die nemen kan en ook geven. En wanneer u mensen dit weet, geloof er dan ook aan dat Ik wonden kan genezen die Ik heb geslagen ter wille van uw gelukzaligheid. Geloof vast en twijfel niet dat niet altijd datgene naar de gelukzaligheid leidt, wat u als goed en nuttig voorkomt.

Mijn wegen zijn vaak anders, maar leiden zeker naar het doel. En kom vanuit dit geloof steeds naar Mij en dan zult u mijn liefde mogen voelen, omdat u in Mij gelooft.

Amen

BD.8772

6 en 7 maart 1964

De vroege dood van kinderen

En Ik zal u van kracht voorzien, omdat Ik uw medewerking op aarde nodig heb, waarvoor uw vrije wil vereist is.

Ik zou waarlijk voor Mij zelf ook vaten kunnen kiezen en die bestemmen om voor Mij werkzaam te zijn, maar dat is niet in overeenstemming met mijn eeuwige wet van ordening. Want alleen de vrije wil moet en kan beslissend zijn, die dan ook de zekerheid van slagen biedt. En er zijn ook wel mensen bereid voor Mij te arbeiden, maar vaak ontbreken de voorwaarden om een verlossing op aarde te bewerkstelligen.

En daarom weet Ik wie deze arbeid vrijwillig op zich neemt en Mij als een geschikt opnamevat dient. En zo'n vat zal Ik dan ook weten te behouden en door alle noodsituaties heen leiden, in het bijzonder als het verlangen naar het wereldse een mens niet meer vervult. Als hij aardse verlangens geheel opzij zet juist ter wille van geestelijke arbeid die hij als bovenmate belangrijk herkent. En daarom zal de arbeid in mijn wijngaard door kunnen gaan en uw moeite zal altijd door Mij gezegend zijn, want het gaat erom nog veel opheldering te verschaffen aan de mensen die er een open oor voor hebben. Die zich zelf met Mij in verbinding stellen en vragen opwerpen die Ik hun door mijn dienaren op aarde beantwoord. Het wordt u steeds weer gezegd dat Ik vele scholen heb in het geestelijke rijk en dat het gehele universum scheppingen bevat die alle voor het uitrijpen van het eens gevallen geestelijke moeten dienen.

En elk scheppingswerk heeft zijn eigen bestemming. Het zal steeds in dienst staan van de opwaartse ontwikkeling van die wezens van wie hun toestand beantwoordt aan de levensvoorwaarden van die schepping.

En zo kunnen zielen die de gang door de scheppingen van de aarde hebben afgelegd zich ook op andere hemellichamen belichamen ter wille van bepaalde capaciteiten, wat alleen Ik zie, die een uitrijpen op andere hemellichamen verzekeren en dan die zielen ook nog de belichaming als mens op aarde kan opleveren, en die dan vaak al met een bepaalde missie kunnen worden belast.

En dat verklaart u dan ook het sterven van kleine kinderen en de allerkleinsten, wier zielen niet opgewassen zijn tegen hun gang over deze aarde. Die echter niet meer als aan Mij geheel weerspanning bestempeld kunnen worden, zodat Ik hun een andere mogelijkheid tot verdere ontwikkeling geef in een van de talloze scholen, die ook voor het merendeel aan hun taak voldoen en het wezen een zekere rijpheid opleveren.

Het is deze wezens weliswaar niet mogelijk het kindschap Gods te bereiken, waarvoor een door hen goed volbracht leven op aarde voorwaarde is. Toch kunnen ze ook in het geestelijke rijk gelukzaligheid bereiken. Ze kunnen ook eenmaal weer - als zij al een hoge lichtgraad bereikt hebben - naar de aarde komen ten behoeve van een missie, en dan ook het kindschap Gods verwerven. Er spelen bij de belichaming van de ziel als mens zoveel omstandigheden, begaafdheden en ook de graad van rijpheid mee die zij in haar voorstadia reeds bereikt heeft, en die niet door een aards leven mag afnemen, maar door de zwakheid van het lichaam kan verminderen als de ziel zich belichaamt in een voor haar toestand niet geschikt moederlichaam, zodat de moeilijkheden om uit te rijpen dan groter zijn en een totale mislukking ten gevolge kunnen hebben. Dan bevrijd Ik die ziel weer van haar omhulsel en plaats haar daarheen waar voor haar een hogere ontwikkeling gemakkelijker en zeker is, omdat die ziel Mij geen sterke weerstand meer biedt. Zodoende zijn er vele mogelijkheden om het eens gevallen te helpen tot Mij terug te keren.

De aarde is weliswaar het geringste en ook armzaligste scheppingswerk, het kan echter het hoogste geestelijke succes opleveren wanneer het wezen bereid is deze weg te gaan.

En toch zie Ik van tevoren of de vrije wil of ook andere redenen een verder uitrijpen van de ziel onmogelijk maken, en steeds zal Ik daar helpend ingrijpen waar de hulpeloosheid van de ziel dat vereist, die het haar opgelegde lot niet aankan en Mij toch niet met opzet weerstreeft.

U mensen, kunt dat niet beoordelen, maar alles vindt zijn reden in mijn liefde en wijsheid. En zo moet u ook in de vroege dood van kinderen een beweegreden van mijn kant aannemen, want niets geschiedt zonder zin of doel. En alles gebeurt alleen tot het welzijn van het geestelijke dat zich eens van Mij afkeerde, en weer tot Mij terugkeren moet.

En Ik heb oneindig veel mogelijkheden om mijn doel eenmaal te bereiken, en eens zult u zelf ook alles weten en inzien wat de aanleiding was van mijn bestuur en het uitvoeren ervan. Steeds echter ben Ik bezorgd om het zwakke en Ik zal het op elke wijze bijstaan. Want Ik ken ook de mate van weerstand van een ziel,

hoever die verzwakt is en of en hoe die nog verder zal verslappen. En daaraan beantwoordend plaats Ik de ziel daarheen waar zij het snelst haar doel bereikt.

Wel is de gang over de aarde de enige mogelijkheid om het kindschap Gods te bereiken, maar Ik weet ook dat, en in welke mate, een ziel in gevaar is ook de reeds bereikte graad te verliezen en af te glijden. En dan verhinder Ik dat met het oog op de nog zeer geringe weerstand tegen Mij, maar zo, dat de vrije wil er niet door kan worden bepaald en dit ook een terugval niet uitschakelt. De ziel kan echter al vóór haar belichaming als mens beslissen of zij de gang over de aarde wil gaan, en haar vrije wil wordt gerespecteerd. En zo kan ook het lot uitgelegd worden van kinderen die door geweld de dood gevonden hebben, die evenzo de gelegenheid geboden wordt op andere hemellichamen hun ontwikkelingsgang voort te zetten en ook uit te rijpen, al is het ook onder andere voorwaarden. Iedere ziel kan - als zij dat ernstig wil - weer als mens op de aarde komen, met het doel het kindschap Gods te bereiken, wanneer zij, in een bepaalde lichtgraad staande, vrijwillig een missie op zich neemt, die grote eisen aan zo'n ziel stelt. U mensen kunt niet alles doorzien, en mijn bestuur en mijn werkzaam zijn zal door u nooit ten volle begrepen worden. Maar Ik ken talloze wegen om mijn schepselen opwaarts te helpen en Ik ken ook het verloop en de afloop van elk aards bestaan.

En toch grijp Ik alleen dan in en breng zelf een verandering in het gebruikelijke verloop aan, als een gewillige ziel daarmee geholpen kan worden, wat echter Ik alleen weet. De gang over de aarde als mens is moeilijk, en er is kracht voor nodig en de wil hem met geestelijk succes af te leggen.

Het zwakke help Ik te allen tijde als het Mij geen sterke tegenstand meer biedt.

Maar op welke wijze mijn hulp tot uitdrukking komt, moet u aan mijn liefde en wijsheid overlaten. Maar steeds zal Ik moeite blijven doen mijn schepselen tot de uiterste voltooiing te brengen. En steeds zal Ik die middelen aanwenden, die Mij succes verzekeren. Want Ik verlang naar mijn kinderen en er zal er niet één in het verderf storten dat al naar Mij op weg is, wat Ik inzie en waar Ik dan ook naar handel.

Amen

Geestelijke dood

BD.4088

22 juli 1947

Geestelijke dood - Het begrip “leven”

De mens kan leven en toch geestelijk dood zijn, zoals hij echter omgekeerd ook kan sterven en toch het eeuwige leven binnengaan, alleen dat dit een geestelijk leven is, terwijl het eerste het lichaam betreft, waarbij de ziel in een toestand zonder licht is en bijgevolg ook zonder kracht, dus een toestand van dood haar lot is, zelfs wanneer ze midden in een vreugdevolle omgeving leeft. Want het aardse leven is slechts een schijnleven, dat niet blijft bestaan, maar de mens die geestelijk dood is, is ook zonder inzicht en stelt daarom het schijnleven boven het eigenlijke leven, het leven van de geest in de eeuwigheid. Maar wat bent u mensen eigenlijk in wezen? U bent iets geestelijks, alleen door een materieel omhulsel omsloten. En zodra dit omhulsel dat vergankelijk is, wegvalt, is het geestelijke in u vrij, ongeacht in welke toestand de ziel het lichaam verlaat.

Ze is vrij van haar uiterlijke vorm, maar niet iedere ziel is vrij om te willen en in staat voort te brengen. Het willen en het kunnen scheppen vanuit zichzelf echter, is haar gelukzaligheid. Het is de toestand die in het allereerste begin haar bestemming was en die verloren is gegaan. Maar willen en kunnen scheppen heeft dezelfde betekenis als leven - onafgebroken bezig kunnen zijn naar haar wil.

Ook op aarde betekent “leven” een bezig kunnen zijn, niet gehinderd door lichamelijke zwakheden en gebreken. Want een leven op aarde dat samengaat met het laatste, wordt niet als volledig beschouwd en geldt als gebrek, zolang de mens niet het juiste weten heeft over zijn taak op aarde. Maar op aarde verschaft ook de niet werkzame mens zich meestal compensatie door het vervullen van aardse begeerten en helpt zich zo over zijn toestand van zwakheid of over bewust passief zijn - ledigheid - heen.

Hij berooft zichzelf van de ene dag na de andere, die hem werd gegeven voor de positieve ontwikkeling van zijn ziel. In het geestelijke rijk daarentegen moet de ziel elk verdovend middel ontberen. Ze moet terneergedrukt de situatie van haar stilzitten ervaren, die haar tot kwelling moet worden, opdat ze haar tracht te ontvluchten. Haar krachteloosheid hindert haar bij een eigenmachtige verandering van haar toestand. Ze is in elk opzicht arm en moet gebrek lijden tot haar hulp wordt gebracht in haar nood door het gebed van mensen die op aarde nauwe banden met haar hebben. Want waar liefde haar in de eeuwigheid zo'n gebed nazendt, daar ontvangt de ziel als in een flits een glimpje aan inzicht. Benut ze dit, dan zal spoedig het licht om haar heen sterker worden en de ontzettende kwellingen van het zonder licht te zijn nemen af. Maar het verlangen naar leven ontwaakt nu in haar en zet haar aan tot werkzaamheid. Maar werkzaamheid in het hiernamaals is: werken in liefde, zoals ook op aarde de ziel

het eeuwige leven kan verwerven alleen door een leven in liefde dat haar ziel pas het ware leven geeft. En zo hoeft de dood nooit meer een mens angst aan te jagen, die zijn best doet op aarde in liefde te leven. Want hij zal niet sterven, maar leven in eeuwigheid. Maar voor de anderen die alleen het aardse leven waarderen, zal de dood zijn prikkel behouden. Want na hun sterven bevinden ze zich werkelijk in een dode toestand. Ze zijn echter niet geheel uitgewist, maar het bewustzijn van hun bestaan hangt hun buitengewoon aan en vaak zo, dat ze alleen aan zichzelf denken en op de nood van zielen rondom hen geen acht slaan. En dan zijn ze in het grootste gevaar, eeuwigheden lang in de dode toestand te moeten blijven. Want alleen de liefde kan leven geven, omdat de wet van de liefde moet worden nagekomen op aarde evenals in het hiernamaals, omdat er zonder de liefde geen leven is en de mens nooit gelukkig kan worden. Leven en dood kunnen dus dicht naast elkaar bestaan. Het sterven van een mens hoeft niet zijn dood te betekenen, zoals ook het leven van een mens op aarde alleen dan leven kan worden genoemd, wanneer de geest onophoudelijk werkzaam is. Wanneer de mens zich een geestelijk doel stelt en dit ijverig naleeft, wanneer hij werkzaam is in liefde, zoals zijn geest het hem te doen geeft. Want deze zal niet sterven maar leven in eeuwigheid.

Amen

BD.5024

20 december 1950

Wie zijn leven liefheeft, die zal het verliezen

De wil om te leven betekent een zekere overwinning op de dood.

Weliswaar kunt u de aardse lichamelijke dood niet gebieden, maar ook dan nog kan de lichamelijke dood de overgang zijn tot het leven, als de wil om het eeuwige leven te verwerven in de mens sterk werd. Deze levenswil wordt door Mij goedgekeurd, ofschoon Ik de woorden sprak: "Wie zijn leven liefheeft, zal het verliezen en wie het overgeeft, zal het verkrijgen!"

Wie er alleen aan denkt hoe hij voor zijn lichamenlijk leven kan zorgen, die zal heel spoedig ondervinden dat hij zelf volledig machteloos is en van de aarde wordt weggenomen zonder er zich tegen te kunnen verzetten. Deze levenswil is dus niet bedoeld om over de dood te zegevieren.

De mens moet naar het ware leven van de ziel verlangen en voor dit leven moet zijn wil zich met al zijn kracht inzetten. Dan is er voor hem in eeuwigheid geen

dood meer, dan zal hij leven in licht en kracht en ononderbroken werkzaam kunnen zijn tot eigen geluk. Dan heeft hij waarlijk de dood overwonnen en het uittreden van de ziel uit haar lichaam is een ontwaken tot een nieuw leven, niet bezwaard door het lichamelijke omhulsel, vrij van iedere materie en toch in onvermoede volheid van kracht. Dit leven moeten de mensen op de aarde lief krijgen, en alleen ernaar streven het eenmaal te bezitten. Dan verlangen zij sterk naar de dood, dan willen zij het aardse leven opgeven ter wille van het ware leven in de eeuwigheid. Maar de mensen hangen nog veel meer aan hun lichamelijke leven. Zij vrezen het te verliezen, zij hebben hun aardse leven lief, daarom verliezen zij het en hun lot is de dood. En weer is niet de dood van het lichaam bedoeld, maar de dood van de geest, waarin de ziel die het leven op de aarde liefheeft onherroepelijk wegzakt. En deze dood is erger dan de mens het zich kan voorstellen, want hij heeft zichzelf verloren. Hij is het aardse leven kwijt geraakt en zijn ziel is zonder licht en kracht, geheel machteloos en in diepste duisternis.

De geestelijke dood is voor de ziel een onbeschrijflijke kwelling, omdat zij zichzelf bewust is, dus niet uitgewist op het moment van de dood, maar verder vegeeteert in een toestand die voor haar zeer kwellend is. Het verlangen om gelukkig makend bezig te zijn zal altijd alleen een levend wezen kunnen vervullen, omdat daar kracht toe behoort die alleen een levend wezen in zich heeft terwijl een wezen zonder kracht dood is. Wat echter op aarde door middel van aan de mens toestromende levenskracht tot stand wordt gebracht, kan uit zuiver wereldse activiteit bestaan, die wel aardse stoffelijke goederen vermeerdert maar voor het geestelijke rijk zonder waarde is, of ook in geestelijke werkzaamheden die onvergankelijke schatten opleveren en zodoende ook een leven in de eeuwigheid verzekeren. En daarom moet de wil van de mens ernstig op het eeuwige leven gericht zijn, opdat hij dan de levenskracht gebruikt voor het winnen van de geestelijke kracht. Dan zal hij zegevieren over de dood, want dan is voor hem een eeuwig leven zeker en hij zal de dood in eeuwigheid niet smaken.

Amen

BD.7644

9 juli 1960

Geestelijke dood en hernieuwde kluistering

De geestelijke dood is het ergste lot, dat de ziel kan zijn beschoren, want ze is niet in staat zichzelf daaruit te bevrijden, wanneer ze eenmaal de aarde heeft verlaten. Ze bestaat, heeft ook het bewustzijn van zichzelf en is toch geheel

zonder licht en kracht. En dit is een toestand van onmetelijke kwelling. Hij leidt ook onafwendbaar weer tot kluistering in de materie, wanneer van de kant van de mensen geen doeltreffende voorbede wordt verricht, zodat de ziel daardoor kracht wordt toegezonden, die haar kan veranderen wanneer ze dit zelf wil, dat wil zeggen wanneer ze geen rechtstreekse tegenstand biedt. Zolang een ziel in deze toestand apathisch is, kan haar hulp worden gebracht van de kant van de geestelijke wereld vol van licht, of door liefdevolle voorbede.

Maar ze kan ook zo verhard zijn, dat ze laaiend van woede zich verzet tegen de macht die haar - zoals ze gelooft - gevangen houdt. Dan zinkt ze steeds dieper en verhardt tot vaste substantie. Dan is een opwaarts gaan in het rijk hierna onmogelijk. Dan moet ze de eindeloos lange weg van de positieve ontwikkeling nog een keer gaan door de gehele schepping, want eens moet ook deze ziel ontwaken ten leven, dat eeuwig duurt.

In dit gevaar, gedoemd te zijn geestelijk te sterven, bevinden zich ontelbare mensen op deze aarde, want in de eindtijd doen ze niets om het leven te verwerven. Ze leven zonder liefde en daarom ook zonder God, ze verharden hun zielen al op aarde tot materie, want hiernaar streven ze en ze denken niet aan het geestelijke leven, dat ze de ziel moeten verschaffen zolang ze op aarde vertoeven.

Ze worden een prooi van hem, die heer is van de aardse wereld en streven ook naar haar goederen.

En deze kunnen de ziel geen leven schenken, ze bezorgen haar echter zeker de geestelijke dood. En gaat ze in deze levenloze toestand binnen in het rijk hierna, dan is ze ook in groot gevaar, want liefdeloze mensen laten zelden op aarde vrienden achter, die aan hen liefdevolle gedachten nazenden in het geestelijke rijk. En alleen maar zulke gedachten kunnen de zielen redden, want elke liefdevolle gedachte, elk gebed vervuld van liefde, doet zich bij zulke zielen gevoelen als kracht, die zo'n uitwerking kan hebben, dat de ziel verandert en de wil heeft omhoog te klimmen. Dan is ze aan de eeuwige dood ontsnapt, dan valt ze niet terug in de toestand, die haar de hernieuwde kluistering oplevert. U mensen bent allen niet op de hoogte van de kracht van de liefde, daar u anders uw best zou doen in liefde te leven.

En dan zou u tot leven moeten komen, want de liefde zelf is leven en ze wekt al het dode weer tot leven. Maar wanneer u deze kracht niet benut, wanneer u zonder liefde verder gaat, is er niets anders dan verharding van de geestelijke substantie van uw ziel en u komt in een vreselijke toestand, want dood is niet het vergaan van uw zelf, maar voort vegeteren in het bewustzijn van uw bestaan, maar dan in kwellende onmacht en duisternis. Zolang u nog op aarde leeft, zult u zich van deze toestand geen voorstelling kunnen maken. Maar u zou alles moeten

doen om hem te ontgaan, want op aarde is het voor u mogelijk. Op aarde hebt u steeds weer de gelegenheid werken van liefde te verrichten en dan is het gevaar van de dood uitgeschakeld. Dan zult u al op aarde ten leven moeten ontwaken en dan kunt u ook binnengaan in het eeuwige leven, dan hebt u de dood overwonnen. En u zult allen in liefde kunnen leven, want u hebt de goddelijke vonk van liefde in u, die alleen maar hoeft te worden ontstoken en die dan nooit meer zijn licht zal verliezen, omdat de liefde u steeds nieuwe kracht geeft en u werkzaam zult zijn uit innerlijke aandrang, wanneer u eenmaal deze liefdesvonk in u hebt ontstoken. Maar u kunt er niet toe worden gedwongen, maar steeds alleen op de verschrikkingen van de geestelijke dood worden gewezen, opdat u uit eigen aandrang deze verschrikking probeert te ontgaan.

Want zolang u op aarde leeft hebt u de kracht om werkzaam te zijn in liefde. Maar bent u eenmaal het rijk hierna binnengegaan, dan kunt u niets meer uit eigen kracht. Dan bent u op hulp aangewezen en u kunt zich gelukkig prijzen, wanneer die hulp u door mensen wordt verleend, wier gedachten u navolgen.

Alleen de liefde verlost, alleen de liefde is kracht en iedere mens moet kracht verwerven door werkzaam te zijn in liefde, zolang hij op aarde leeft, opdat hij niet gedoemd is geestelijk te sterven.

Amen

Jezus Christus - Overwinnaar van de dood

BD.2342

21 mei 1942

Het lijden en sterven van Jezus aan het kruis - Zoenoffer

Het lijden en sterven van Jezus was het grootste offer van liefde dat een mens op aarde ooit gebracht heeft. Het was geen zoenoffer van een schuldig mens. Het was geen verdiende straf, maar een offer dat gebracht werd voor de zondesschuld van andere mensen uit diepste liefde voor dezen.

Het was een vrijwillig zoenoffer dat de medemensen vrij moest kopen van hun welverdiende straf.

De kruisdood was onuitsprekelijk kwellend. En toch koos Jezus deze, omdat Zijn lichaam wilde lijden uit overgrote liefde voor de mensheid. Hij wilde iets doen waartoe de mensen niet in staat waren. Hij wilde kwellingen op zich nemen om

ze de medemensen te besparen. Hij wist dat het lot van de mensen na de dood lijden en kwellingen betekent als rechtvaardige straf voor hun afval van God, dat wil zeggen de tegen God gerichte wil. En in Zijn liefde wilde Hij dit lijden en deze kwellingen verminderen, doordat Hij zelf ze op zich wilde nemen. Hij droeg dus vrijwillig leed, opdat de anderen het niet hoefden te dragen. En dus koos Hij de pijnlijkste dood - de dood aan het kruis - en offerde deze onuitsprekelijke kwellingen aan Zijn Vader in de hemel. Hij bracht Hem het zoenoffer, doordat Hij leed en stierf voor de zondige mensheid.

En dit offer was God welgevallig. Want Jezus was rein en zonder schuld. Hij was zonder zonde.

Er was niet de geringste schuld in Hem, maar Hij koos de dood die voor de zwaarste misdaden boete deed, die onnoemelijk kwellend en ontierend was.

Hij liet Zijn reine lichaam aan het kruis slaan door mensen die in hun ver van God verwijderde toestand, aanhangers van de satan waren. En ook Zijn ziel leed daardoor onvoorstelbare kwellingen, samen met het lichaam. Want Zijn reine ziel voelde elke zondigheid als kwellend. De ziel die tot liefde was geworden, leed onder de liefdeloosheid. En toch nam ze deze kwellingen op zich om daardoor het lot van de mensen draaglijker te maken. Het offer was in erbarmende liefde aan God gebracht en God nam het welgevallig aan.

De mens Jezus moest geheel en al van Zijn liefde voor de wereld afzien, voordat Hij dit offer kon brengen. Hij moest zich vrijmaken van elk verlangen. Hij moest uit vrije wil bereid zijn alles op te offeren, pas dan was Hij tot deze offerdood in staat.

Zijn liefde was zo groot, dat ze alleen nog naar de medemensen uitging, maar niet naar Zijn eigen lichaam. En omdat deze overgrote liefde Hem ertoe aanzette een dergelijk offer te brengen, nam God het aan.

En zo verlost Jezus de mensheid van de eeuwige dood, door Zijn lijden en sterven aan het kruis, dat elke andere dood aan smarten en kwellingen overtrof, omdat Zijn liefde zo groot was dat Hij bereid was alles te verdragen ter wille van de mensheid die zonder Zijn werk van verlossing - zonder dit offer aan het kruis - eeuwigheden lang zou moeten lijden, wilde ze haar onvoorstelbaar grote zondesschuld zelf aflossen.

Amen

BD.4614

14 april 1949

Het overwinnen van de dood door Jezus Christus

De wereld is verlost van de zonde. De mensen zouden moeten jubelen en juichen als ze zich bewust zouden zijn van deze grote genade die hun een onuitsprekelijk zwaar lot in het hiernamaals bespaart wanneer ze benut wordt. Wanneer er dus in het geloof aan de verlossing door Jezus Christus wordt gevraagd om vergeving van de zondeschuld. Jezus Christus heeft het verlossingswerk volbracht, dat zo belangrijk is voor alle wezens op aarde en in het geestelijke rijk. En de mensen nemen er zo weinig notie van en maken geen gebruik van deze onvoorstelbare genade.

Jezus liet zich kruisigen uit liefde voor de medemensen en stond op de derde dag weer op uit de dood.

Hij heeft de dood overwonnen en Hij wilde dat alle mensen deelachtig werden aan het offer dat Zijn liefde voor de mensen bracht. Hij wilde dat ook zij overwinnaars van de dood zouden worden. Dat ze de dood niet meer hoefden te vrezen en dus het eeuwige leven konden binnengaan, omdat Hij de barrières heeft neergehaald door het werk van verlossing dat in zijn volle betekenis niet is te bevatten zolang de mens op aarde verblijft. Hij heeft de dood overwonnen en daardoor een ban verbroken.

De mensen die onvrij waren door de vroegere zonde van opstand tegen God, wier wil onder invloed van Zijn tegenstander stond en die zich niet van hem konden vrijmaken, zijn nu door de kruisdood van Christus in de omstandigheid zich los te maken van de tegenstander van God, als ze Jezus Christus om bijstand aanroepen in elke nood, omwille van het verlossingswerk dat de mens Jezus voor Zijn medemensen heeft volbracht. Dus is Jezus de voorspreker bij God voor allen die in Hem geloven en hun best doen in navolging van Christus te leven, die dus werkzaam zijn in liefde en Zijn geboden onderhouden. Dan doet hij dat wat God hem als opgave heeft gesteld gedurende zijn bestaan op aarde. Dan bevrijdt hij zich van de banden van de dood, want gebonden te zijn aan de tegenstander van God, is de zekere dood voor de ziel. Jezus overwon de dood.

Hij was mens en stierf ook als mens, hoewel Hij met Gods geest was vervuld en de bitterste dood die Hij zelf had gekozen, ook van zich af kon wenden als gevolg van Zijn onbeperkte macht. Als mens bood Hij God het offer aan en Hij overwon daardoor Zijn tegenstander. Onzelfzuchtig dacht Hij alleen aan het leed en de zondeschuld van de medemensen en Hij wilde hun lot verlichten dat het gevolg is en was van de zonde. En God nam het offer aan.

Hij vergeeft diegenen de schuld, die Jezus als Middelaar aanroepen om Zijn genade en voorspraak. Maar het offer aannemen en de zondeschuld vergeven, verzekert het ontwaken ten leven in de eeuwigheid.

Dus bestaat er geen dood meer, want na de lichamelijke dood gaat de ziel het lichtrijk binnen naar een eeuwig leven. Doch alleen de zielen van hen die Hem erkennen, die in Hem geloven als Gods Zoon en Verlosser van de wereld.

De mensen zouden moeten triomferen, dat de dood nu overwonnen is en dat Jezus dit werk heeft volbracht. Want nu heeft de dood zijn verschrikking verloren, omdat er een ontwaken is in het geestelijke rijk, omdat de tegenstander van God geen macht meer heeft over de mens, als die zich overgeeft aan de goddelijke Verlosser en om Zijn hulp vraagt, om versterking van de wil en de genaden van het verlossingswerk, om de vergeving van de zondeschuld die de mens heeft meegenomen als erfenis van het eens gevallen geestelijke waartoe hij zelf behoort.

Hij is verlost van deze zonde door Jezus Christus. En hij zal jubelen en juichen als hij de liefde van de mens Jezus voor ogen houdt, Die het zwaarste op aarde heeft volbracht waartoe een mens ooit in staat was.

Amen

BD.6514

31 maart 1956

Opstanding ten leven

De mensen moeten opstaan ten leven. Uit hun graf zullen ze verrijzen en opstijgen naar het licht. Ze zullen aan de dood ontsnappen en nu vol van kracht werkzaam kunnen zijn, dus “leven”.

Ik stierf voor u mensen aan het kruis en bewees door mijn verrijzenis op de derde dag, dat Ik de dood overwon. Dat er geen eeuwige dood hoeft te zijn, dat dus ook u zult kunnen opstaan tot het eeuwige leven, wanneer u net als Ik de weg over de aarde gaat, wanneer u een leven zult leiden in liefde.

Dan overwint u hem die de dood in de wereld heeft gebracht. Dan trekt u onophoudelijk de kracht van Gods liefde naar u toe en dan bestaat er voor u geen toestand van krachteloosheid zonder licht meer. Dan kan het lichaam vergaan en

de ziel komt uit haar omhulsel tevoorschijn in stralend licht. Ze staat op uit haar graf en zal eeuwig leven.

Het was een bittere lijdensweg die Ik heb afgelegd op aarde. En vaak overviel Me de angst dat Ik zou kunnen falen, want Ik was op de hoogte van mijn missie, die Mij, als Engel, naar de aarde liet gaan.

Het menselijk omhulsel bezwaarde Me en liet Me vaak twijfelen aan de sterkte van mijn wil en mijn kracht.

Het menselijk omhulsel maakt Me angstig en moedeloos en er bleef Mij niets bespaard aan innerlijke strijd en lijden. Ik leed tevoren al onuitsprekelijk door deze soms optredende angsten, niet tegen mijn missie opgewassen te zijn.

Maar de liefde voor de medemensen groeide en met haar ook de kracht. Ik wist dat Ik als mens moest worstelen en overwinnaar zijn, wilde Ik de medemensen helpen vrij te worden uit de macht van de tegenstander, omdat Ik toch van hen verlang dezelfde weg te gaan om te kunnen opstaan ten leven, omdat ze echter nooit de weg van een God zouden hebben kunnen gaan in hun met zonden belaste gesteldheid.

Daarom was Ik wel zonder zonde, dat wil zeggen mijn ziel was van boven, maar het lichaam was in dezelfde staat als die van mijn medemensen en moest dus ook tegen alle begeerten, zwakheden en beklemmende situaties strijden, waarvoor er maar één tegenmiddel was: de liefde.

Daarom zult u mensen eveneens als overwinnaar uit dit aardse leven tevoorschijn kunnen komen, wanneer u net als Ik een leven in liefde leidt. Want de liefde is de kracht die alles tot stand brengt, waaraan niets kan weerstaan.

En deze kracht heb Ik u als mens aangetoond door mijn verrijzenis op de derde dag.

Mijn ziel steeg op uit het graf en ze nam alle vergeestelijkte substanties van het lichaam met zich mee. Een gebeuren dat zich bij elke ziel voltrekt, alleen is dit gebeuren nu zuiver geestelijk en voor de mens niet zichtbaar, terwijl Ik zelf deze verrijzenis zichtbaar liet gebeuren om u mensen het bewijs te leveren van een opstanding tot eeuwig leven na de dood. Daarom hoeft geen mens de dood van het lichaam te vrezen, want alleen de buitenkant vergaat, maar de kern blijft bestaan.

De ziel ontvlucht het lichaam en gaat het eeuwige leven binnen, vooropgesteld dat ze de weg gaat in mijn navolging, de weg van de liefde.

Mijn verrijzenis op de derde dag was de kroon op mijn werk van liefde en erbarmen op aarde, dat voor Mij als mens wel mateloos zwaar was, maar het menselijke aan Mij had daardoor de algehele aaneensluiting met het Goddelijke bereikt, die het doel is van u allen in het leven op aarde, maar dat u zonder mijn hulp nooit zou hebben kunnen bereiken. Ik leefde u mensen het ware leven voor. En omdat u te zwak was om dit te verwezenlijken, verwierf Ik voor u door mijn dood aan het kruis de genaden uw wil te versterken, waarvan u allen gebruik zult kunnen maken om dan ook zeker uw doel te bereiken.

U hoeft de dood niet te vrezen, want u zult opstaan, net als Ik ben opgestaan op de derde dag.

En u zult binnen kunnen gaan tot het leven in heerlijkheid. Maar u zult de wil daartoe moeten hebben, daar anders de nacht van de dood u nog lang gevangen kan houden.

Maar uw Redder en Verlosser Jezus Christus zal u uit de graven halen, zodra u Hem maar zult roepen.

Amen

BD.7086

7 april 1958

Door de verrijzenis van Jezus Christus heeft de dood zijn prikkel verloren

Voor ieder mens is het uur van zijn einde voorbestemd. En toch hoeft hij dit niet te vrezen, omdat het niet het eigenlijke einde is, maar hij verrijzen zal, omdat zijn ziel alleen het aardse omhulsel aflegt, dat voor haar alleen een keten was in het aardse bestaan, en ze nu onbezorgd het rijk hierna binnen kan gaan, vooropgesteld dat haar levenswandel op aarde zo is geweest, zoals het mijn wil is, dus dat zijn ziel een zekere graad van rijpheid op aarde heeft verworven. Er bestaat dus geen einde, ofschoon er een dood kan zijn - een dode toestand van de ziel - maar zij nochtans niet is vergaan. En daarvoor ben Ik aan het kruis gestorven en op de derde dag weer verrezen, opdat ook de mens, dat wil zeggen zijn ziel, die opstanding kan beleven. Dat ze uit het graf kan opstijgen en nu het rijk weer kan betreden dat haar ware vaderland is. Dat de ziel niet vergaat, is een onomstotelijke wet, omdat wat uit Mij voortkwam onvergankelijk is en blijft. En de ziel is dat geestelijke wezen dat van Mij is uitgegaan, dus zal ze ook blijven

bestaan ofschoon het lichaam sterft. Maar dat ze nu na haar lichamelijke dood kan verrijzen in licht en glans, dat werd pas na mijn kruisdood en mijn verrijzenis mogelijk, want tevoren was ze nog belast met de oerzonde van haar eertijdse afval van Mij. Er was nog steeds duisternis, het was het donker van het graf, dat de ziel niet kon ontvluchten. De grafsteen was nog niet weggerold door Jezus Christus, de goddelijke Verlosser, ofwel: er was voor die zielen nog geen boete gedaan en hun zondesschuld kan zonder boetedoening niet teniet worden gedaan.

En het was daarom ook donker in de zielen der mensen. Elk geloof aan een opstanding na de dood ontbrak hun. De duistere nacht van het graf omgaf hen en de dood was voor hen tot een verschrikking geworden.

En daarom ben Ik op de derde dag uit de dood opgestaan, om de mensen het bewijs te leveren dat het met de dood van het lichaam niet was afgelopen, dat de ziel opstaat en alleen het lichaam achterlaat, dat nog niet zo vergeestelijkt is dat ze het tegelijkertijd mee omhoog kan nemen in het geestelijke rijk, zoals het Mij wel mogelijk was, omdat lichaam en ziel het geestelijke kleed hadden aangetrokken en het lichaam geen verder rijpingsproces op deze aarde behoefde door te maken.

Door mijn verrijzenis wilde Ik de mensen de angst voor de dood ontnemen. Ik wilde hun bewijzen dat het slechts een verandering van verblijfplaats is voor de ziel, wanneer ze het aardse lichaam afleggen, wanneer het onafwendbare uur van de dood heeft geslagen. Daarom ben Ik verrezen uit de dood, want Ik heb de dood overwonnen, dat wil zeggen: diegene die de dood in de wereld heeft gebracht. Aldus hoeft geen mens het uur van de dood te vrezen, want het is alleen het uur van het binnengaan in het eigenlijke leven dat eeuwig duurt.

De dood heeft zijn prikkel verloren.

Maar één ding is noodzakelijk: dat de mens ook mijn verlossingswerk erkent en de genaden aanneemt die Ik door mijn lijden en sterven aan het kruis voor u verwierf. Dat hij zich laat verlossen door Jezus Christus, dat dus ook zijn oerschuld tevoren is tenietgedaan en Jezus Christus nu de grafsteen kan wegrollen, opdat de ziel nu uit het donker van het graf opstijgt in het heldere licht, dat ze nu het eeuwige leven binnen zal gaan.

Wie het uur van de dood vreest, bevindt zich nog in de ban van die grote schuld. Hij heeft de verlossing van Jezus Christus nog niet gevonden. Hij heeft zich nog niet vrijgemaakt van het hem omhullende duister. Hij bevindt zich nog in het graf van zijn zonden, hoewel zijn lichaam nog op aarde leeft.

Want hij zal elke vrees voor het einde van zijn leven verliezen, wanneer hij zich heeft overgegeven in mijn armen, wanneer hij Mij innig vraagt hem te gedenken wanneer zijn uur is gekomen.

Want deze zal zalig inslapen, in vrede met zijn God en Vader. Hij zal alleen zijn lichaam achterlaten op deze wereld, maar de ziel zal opstaan. Ze zal opstijgen naar het licht. Ze zal het donker van het graf om zich heen niet bemerken, want Jezus Christus zelf zal haar bij de hand nemen en haar uit haar lichamelijk omhulsel wegvoeren. Hij zal haar leiden door de poort van het leven. En ze zal weten dat ook zij is opgestaan uit de dood, dat ze nu zal leven in eeuwigheid.

Dat de mens Jezus is opgestaan uit de dood is zeker waar. En die in Hem geloven als Gods Zoon en Verlosser van de wereld, als mijn afgezant in wie Ik Me zelf heb belichaamd op aarde, die zullen ook geen vrees hebben voor het uur van hun eigen dood. Want Jezus heeft hun de belofte gegeven alleen maar vooruit te gaan om de woning gereed te maken voor allen die in Hem geloven.

Dus zullen ook zij verrijzen tot het eeuwige leven en Hij zelf zal ze naar zich toe halen, zoals Hij het heeft beloofd.

Amen

Jezus Christus opent de poort naar het eeuwige leven

BD.1559

8 augustus 1940

De poort naar de eeuwigheid kan al voor de dood worden doorgegaan

Voor wie de poorten naar de eeuwigheid opengaan, diens aardse bestaan hoeft niet per se beëindigd te zijn, want hij kan ook in dit leven al inzage mogen nemen in het rijk dat buiten het leven op aarde bestaat. Hij kan overal van op de hoogte zijn, zonder te zijn onttrokken aan het aardse bestaan. Want de mens kan nog op aarde een toestand van rijpheid verwerven, die hem een blik in het eeuwige rijk toestaat. Zich met dat rijk buiten de aarde en de bewoners ervan te kunnen verbinden, is er een bewijs van dat de poorten naar de eeuwigheid niet steeds pas met de lichamelijke dood worden doorgegaan, maar dat er voor vele mensenkinderen helemaal geen barrières bestaan die hun het binnengaan in het rijk van de eeuwigheid beletten. Ze leven op de aarde en zijn toch eveneens in die sferen thuis, omdat de goddelijke Geest in hen elke hindernis overwint en overal

te allen tijde aanwezig kan zijn. Hij verblijft dus in het rijk van het eeuwige, ook dan, wanneer het lichaam nog op de aarde wordt vastgehouden. Zo'n mensenkind zal ook geen angst hebben voor de dood, de lichamelijke dood die de mensen schrik aanjaagt. Het zal uitgerust zijn met kennis van het eeuwige leven, zodat het alleen maar sterk verlangt naar het ogenblik waarop het elke band met de aarde kan opgeven. De geest zal in zijn ware vaderland zijn intrek nemen. Hij zal nu voortdurend daar zijn, waar hij gedurende zijn bestaan op aarde slechts voor enige tijd kon vertoeven en dus als het ware alleen dan binnen kon komen in die gebieden, wanneer de wil van de mens dit toeliet. Nu echter kan hij voortdurend daar zijn waar zijn vurig verlangen op aarde hem heen liet dwalen. En dus heeft de mens dan de verschrikking van de dood overwonnen, wanneer hij bewust gedurende zijn bestaan op aarde in dit gebied probeerde binnen te dringen, dat de verblijfplaats is van al het geestelijke na het beëindigen van het leven op aarde. Hij is niet bang meer voor het onzekere van het voortleven hierna en hij beschouwt het voortleven ook niet als iets twijfelachtigs. Hij weet zeker en dat betekent dat hij ook het werkzaam zijn van de lichtwezens herkent en zich aan deze lichtwezens overgeeft, juist omdat hij de gevolgen van zijn onwetendheid beseft en zichzelf wil bevrijden uit een onwaardige toestand die zijn lot op aarde is, voordat hij aan zichzelf werkt om de verbinding met het geestelijke in het hiernamaals te kunnen aangaan. De mens wiens geloof hem de goddelijke liefde en barmhartigheid liet inzien en die naar deze liefde en barmhartigheid verlangde, staat er veel beter voor, want ze viel hem al op aarde ten deel.

Het mensenkind mocht schouwen in een gebied dat getuigenis aflegt van de oneindige wijsheid van de Heer. Het mocht zelf geestelijk weten uitdelen op aarde en dus de barrières neerhalen die de mensen op aarde scheiden van deze lichtwezens. Het mocht al op aarde de poorten naar de eeuwigheid doorgaan.

Want het nam iets in ontvangst, wat rechtstreeks werd aangeboden door die wezens, die dit lichtrijk bewonen. En dus verliest de dood alle verschrikkingen voor die menskinderen, die alleen God willen dienen en in dienst van God ware overwinnaars van de dood werden.

Amen

BD.5931

15 april 1954

Jezus Christus is de poort naar het lichtrijk

Er wordt u waarlijk de poort geopend naar het lichtrijk, als u hier naar binnen wilt gaan en u tot de juiste portier wendt, tot Jezus Christus, die zelf u dan Zijn rijk zal binnenleiden.

Er is geen andere poort, waar u de goddelijke Verlosser Jezus Christus zult kunnen uitschakelen en toch nog gelukkig wordt.

Zonder Jezus Christus blijven voor u de poorten gesloten en zult u buiten het lichtrijk blijven, tot ook u besluit, u aan Hem en Zijn leiding toe te vertrouwen, tot u Hem erkent als de enige weg naar het licht, als de Redder en Verlosser van alle mensen die zonder Hem in nood en ellende leven, het zij op aarde of ook in het geestelijke rijk. U allen zult u aan Hem moeten overgeven en allen zult u de weg moeten gaan die Hij u heeft gewezen ten tijde van Zijn aardse bestaan. U allen zult Hem moeten navolgen, dan leidt uw weg rechtstreeks in het hemelrijk. Dan bent u teruggekeerd naar de Vader, uit Wie u eens bent voortgekomen.

Maar zonder Jezus Christus verdwaalt u voortdurend. Zonder Jezus Christus ziet u de juiste weg niet. Voor u is alles zonder licht en u merkt niet dat u naar beneden gaat in plaats van naar boven. U zult Jezus moeten kiezen als uw Leider en u zult Hem zonder verzet moeten volgen. Want door Jezus Christus en Zijn verlossingswerk zijn pas de poorten naar het hemelrijk ontsloten. Door Jezus Christus en Zijn kruisdood is voor u mensen de weg gebaad.

Hij is hem voor u gegaan, de weg van verzoening en oneindig lijden. Hij heeft voor u alle hindernissen uit de weg geruimd, die u de weg naar de Vader versperden. En Hij heeft zelf de last van u afgenomen, opdat u nu vrij en gemakkelijk opwaarts zult kunnen klimmen, als u Hem maar volgt die u is voorgegaan.

Daarom zal geen ziel die Jezus Christus afwijst, binnen kunnen gaan in het rijk van vrede en licht. Geen ziel die Hem en Zijn verlossingswerk niet erkent en daarom ook niet van haar grote zondenschuld is bevrijd. Die steeds weer op de grond valt en niet alleen kan opstijgen tot lichte hoogten. Die ook geen weg ziet die opwaarts leidt, maar voortdurend omlaag gaat omdat de goddelijke Leider Jezus Christus haar niet bij kan staan zolang ze zich tegen Hem verzet. Hij alleen is de poort naar de eeuwigheid. Hij alleen neemt de zielen op in Zijn rijk of belet ze het binnengaan, die na de dood van het lichaam het geestelijke rijk betreden.

Hij alleen schift de zielen, al naar gelang hun wil. En zalig zijn degenen die al op aarde van Hem waren. Zalig die Hem erkennen als Gods Zoon en Verlosser van de wereld, die in Hem hun Vader van eeuwigheid zien en zich bij Hem hebben aangesloten voor alle eeuwigheid.

Dezen leidt Hij binnen in Zijn rijk dat talloze gelukzaligheden biedt.

Maar de poorten naar het hemelrijk blijven gesloten voor Zijn tegenstanders die nog eindeloos lang daar buiten moeten blijven, tot ook zij die Ene aanroepen die hen naar het licht kan brengen.

Jezus Christus, die de wereld verlost heeft van dood en zonde.

Amen

BD.5952

9 mei 1954

"Niemand komt tot de Vader dan door Mij"

Niemand komt tot de Vader dan door Mij.

Deze woorden alleen al zouden de mensen de belangrijkheid van het erkennen van Jezus als Zoon van God en Verlosser van de wereld moeten doen inzien en toch maken ze helemaal geen indruk meer, want de mensheid let er niet op, anders zouden ze Hem niet zo onnadenkend afwijzen die zichzelf als brug naar de Vader kenbaar maakt.

De woorden van de schrift zijn voor de meeste mensen alleen nog maar letters zonder geest en leven.

Ze spreken ze uit zonder zich van de betekenis ervan bewust te zijn, ze slaan totaal geen acht op de woorden van de Heer en vinden daarom ook niet de weg naar de Vader, omdat ze ook niet in Hem geloven met de overtuiging die een aandacht schenken aan het goddelijke woord tot gevolg zou hebben. Niemand komt tot de Vader dan door Mij.

Maar het ontbreekt de mensen aan de wil om bij de Vader te komen, om welke reden ze ook de weg naar Hem niet zoeken, waarom ook de goddelijke Verlosser Jezus Christus voor hen zonder enige betekenis is. Deze instelling leidt naar de ondergang, naar de geestelijke dood.

Daar zij niet bij de Vader geraken, blijven ze in de macht van hem die Gods tegenstander is. Ze blijven in de diepte, omdat ze niet verlangen opwaarts te gaan. Het is een uitermate betreurenswaardige toestand, dat de mensen geen enkel streven om opwaarts te gaan laten zien, dat ze niet nadenken over hun opgave op

aarde en dat hun ook de leer van Christus, het evangelie, onverschillig is, dat ze geen van Zijn woorden als voornaam aannemen en er over nadenken, dat ze niet tot inzicht kunnen komen, omdat ze geen opheldering zoeken, omdat het hun volkomen onverschillig laat wat God hun door de schrift zou willen overbrengen en wat de mens Jezus als spreekbuis van God de mensen heeft gepredikt.

En niemand denkt eraan dat hij alleen maar daarom op de aarde is, om de terugkeer naar de Vader te bewerkstelligen en dat hem daar voortdurend gelegenheid toe wordt geboden, die hij in zijn star gemoed afwijst omdat hij niet gelooft. De afstand van de mens tot de Vader is groot, toch biedt er zich Eén aan om leiding te geven, om te bemiddelen.

Eén heeft de brug geslagen die de weg naar de Vader begaanbaar maakt en deze Ene biedt alle mensen Zijn hulp aan.

Doch er wordt niet naar Hem geluisterd, er wordt geen aandacht aan Hem geschonken als Hij wil bereiken dat de mensen Hem niet zullen vergeten.

Blind en doof gaan ze aan Hem voorbij, ofschoon Hij hen toeroept: "Niemand komt tot de Vader dan door Mij". Hij zelf zegt van zichzelf: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven". Dus wie de waarheid en het leven zoekt, moet de weg nemen via Jezus Christus. Hij moet gebruik maken van Zijn bemiddeling, hij moet de kracht van Hem voor zichzelf vragen om de weg over de aarde te kunnen afleggen met het resultaat dat doel van het leven is: de vereniging met de Vader te vinden, die pas een leven in gelukzaligheid verzekert, een leven dat eeuwig duurt. De mensen weten niet welk lot ze tegemoet gaan door hun onverschilligheid en hun ongeloof. Ze weten niet wat ze verspelen, doordat ze geen acht slaan op het goddelijke woord, dat ze niet tot Hem hun toevlucht nemen die hen alleen kan redden van de ondergang. Ze weten het niet en geloven de woorden niet van hen die hiervan wel op de hoogte zijn en hen zouden willen helpen. En of van boven ook het woord klinkt, ze nemen het niet aan want ze luisteren naar een andere stem, naar de stem van de wereld, waarmee Gods tegenstander hen aanspreekt en voor wie ze gewillig hun oren openen.

Ze zoeken het leven niet, integendeel de dood; ze wijzen Hem af die hun het leven belooft en ze zullen daarom volharden in zonde en blijven in de dood, omdat er zonder Jezus Christus geen verlossing is en geen terugkeer in het vaderhuis.

Amen

BD.6512

28 en 29 maart 1956

Kruisweg via Golgotha

De weg naar het kruis moet onherroepelijk worden gegaan, want deze alleen voert jullie naar de poort der zaligheid.

De weg naar het kruis is de weg van de liefde en het lijden, het is de weg tot Jezus Christus, het is de weg naar Golgotha.

Jezus Christus zelf ging hem voor jullie, nochtans moeten jullie Hem navolgen en alles op jullie nemen, wat jullie beschoren is.

Maar als jullie oprecht de weg naar het kruis willen nemen, naar Hem, de goddelijke Verlosser, dan gaat Hij ook zeker naast jullie, want ieder, die tot Hem wil komen, neemt Hij bij de hand en Hij helpt hem, als hij zwak wordt. Jullie moeten de weg via Golgotha nemen, willen jullie de poort der zaligheid bereiken. Alle lijden en pijn van de goddelijke Verlosser Jezus Christus moeten jullie je aanschouwelijk voorstellen en beseffen, dat Hij dit voor jullie gedragen heeft.

Jullie moeten Hem als het ware in gedachten begeleiden op deze weg en bij Hem blijven tot aan het uur van Zijn dood.

Zijn leed moet jullie leed zijn, zodat het jullie hart raakt en de liefde in jullie tot een heldere gloed doet oplaaien.

Jullie moeten met Hem willen lijden in het besef, dat het jullie zonden zijn, waarvoor Hij geleden heeft en gestorven is aan het kruis.

En zo nemen jullie ook deel aan Zijn verlossingswerk, en jullie worden tot levende getuigen van Zijn naam. Niemand kan zalig worden, die zich niet bezig houdt met dit grootste geestelijke gebeuren, met een daad, die zijns gelijke niet kent.

Niemand kan worden verlost, die in gedachten zelf nog niet het verlossingswerk beleefd heeft, die dus eenmaal de weg naar het kruis genomen heeft, om nu in alle stilte zich bij Jezus op de kruisweg aan te sluiten en bij Hem te blijven tot Zijn dood.

Steeds weer moeten jullie, mensen, dit gebeuren in je herinnering oproepen, en jullie liefde tot Hem zal zich steeds meer verdiepen, die voor jullie geleden heeft en gestorven is aan het kruis.

Deze kruisgang tot Hem en met Hem is onvermijdelijk, want pas dan dringen jullie door tot het grote geheim van de menswording Gods en van Zijn verlossingswerk. Dan pas dringt tot jullie door, wat de mens Jezus voor jullie gedaan heeft, en dan pas zullen jullie echte volgelingen van Jezus worden, omdat de liefde tot Hem jullie aandrijft, omdat jullie niet meer van Zijn zijde willen wijken, omdat jullie dan ook bereid zijn, het grootste leed te dragen, om deel te nemen aan Zijn verlossingswerk.

De gebeurtenissen van Jezus' kruisiging mogen voor jullie niet slechts woorden blijven. Jullie moeten ze in je tot leven wekken, jullie moeten je verdiepen in het overgrote leed dat Hij gedragen heeft en daarom vaak in gedachten de weg naar het kruis gaan.

En het kruis zal voor jullie oplichten, en wijzen naar de poort tot de zaligheid. Dan pas zullen jullie levendig Zijn naam kunnen vertegenwoordigen, dan pas zullen jullie zelf van Verlossing kunnen spreken. Dan wordt jullie ziel aangeraakt door de overgrote liefde van de goddelijke Verlosser, dan echter zal zij nimmer meer van Hem wijken, en dan zal zij aan Zijn zijde het lichtrijk kunnen betreden na het verscheiden van de aarde, omdat haar weg via Golgotha leidde. En onnoemelijke zaligheid is haar beschoren, want zij is nu ontwaakt tot het ware leven, zij heeft de dood overwonnen dankzij Hem, die voor haar gestorven is.

Het verlossingswerk van Jezus Christus is van zo grote betekenis, dat Zijn kruisdood steeds weer en in alle innigheid herdacht moet worden, dat de mens zich steeds weer van Zijn leven en sterven een voorstelling moet maken, om door te dringen in het mysterie van Zijn liefdewerk. Want hoe meer hij zich bewust wordt van het liefdewerk van Jezus, des te meer zijn liefde tot Hem aanwakkert. En de liefde drijft hem nu vanzelf naar het kruis. De liefde neemt ook het lijden van een kruisgang op zich. De liefde is tot alles bereid, om het offer van Jezus Christus te benutten en als het ware zelf daaraan deel te nemen, want de liefde offert zich zelf.

Amen

BD.6850

12 juni 1957

Jezus Christus opent de poort naar de eeuwigheid

De poort naar het leven in licht en heerlijkheid staat open voor u allen die de weg naar Jezus Christus hebt gevonden, doch ze blijft gesloten voor diegenen die nog ver staan van Hem en Zijn verlossingswerk. En daarom zult u zich allen ernstig moeten afvragen of u al de weg naar Hem, naar het kruis genomen hebt. Want Zijn weg op aarde eindigde met Zijn dood aan het kruis, en daar zult u Hem dus moeten zoeken en vinden, daarheen zult u moeten gaan als u wilt delen in Zijn verlossingswerk. Het kruis was het doel van Zijn weg over de aarde, omdat de kruisdood u mensen verlossing zou brengen. Dus onder het kruis vindt u de goddelijke Verlosser, wat zoveel wil zeggen als, dat u uw zondesschuld, waarvoor de mens Jezus aan het kruis is gestorven, naar Hem toe draagt onder Zijn kruis, dat u daardoor blijk geeft van uw geloof aan Zijn goddelijke missie en dat u daardoor ook uw wil te kennen geeft, vrij te worden van de schuld die u scheidt van Mij, uw God en Vader van eeuwigheid.

Want dan erkent u Mij zelf, die in de mens Jezus het verlossingswerk heeft volbracht.

Uw weg moet gaan naar het kruis van Golgotha, wanneer u de poort naar het eeuwige leven zult willen bereiken, want er gaat geen andere weg naar deze poort. Deze ernstige vraag, hoe u tegenover Jezus Christus staat, zou u zich allen moeten stellen.

Maar u doet het niet, op slechts enkele uitzonderingen na, al wordt u mensen ook steeds weer Zijn evangelie verkondigd, al wordt Zijn liefdesleer u ook steeds weer voorgehouden en hoort u ook steeds weer de naam van Hem als die van de goddelijke Verlosser.

U houdt uw oren gesloten en als een holle klank gaan alle woorden aan u voorbij. Wat u hoort over Jezus Christus en Zijn werk van liefde, raakt u nauwelijks. Het dringt niet door tot in uw hart. Het is nog niet levend geworden in u en uw gedachten hebben zich nog niet ernstig bezig gehouden met dat wat uw oren tot nu toe hebben opgenomen. En eens zult u voor de poort naar de gelukzaligheid moeten blijven staan. U zult niet worden toegelaten, want u vond nog geen verlossing, omdat u de weg naar het kruis niet hebt genomen. Omdat Zijn bloed u niet schoon kon wassen en u daardoor beladen met schuld bij de poort naar de eeuwigheid aankomt. Het uitspreken van de naam Jezus met de mond is niet voldoende dat u vrij wordt van uw schuld, u zult zelf naar Hem toe moeten gaan. U zult u aan Hem in kinderlijk vertrouwen en in het bewustzijn van uw schuld moeten overgeven en Hem innig vragen dat Hij u bij zich zou willen opnemen, dat Hij ook voor u Zijn bloed vergoten mocht hebben en u zult gelovig verlangend Zijn vergeving moeten tegemoet zien.

En uw schuldenlast zal van u afvallen en nu is voor u de weg vrij naar het licht, nu gaat voor u de poort naar de eeuwige gelukzaligheid open.

Jezus Christus zelf leidt u in Zijn rijk, maar zonder Hem zal niemand door deze poort kunnen binnengaan. Als u het toch zou willen geloven dat Zijn naam alles is, dat een aanroepen van Zijn naam in diep geloof u van alle nood, die het gevolg is van de zonde die nog op u drukt, ontlast.

Daarom ben Ik in de mens Jezus naar de aarde afgedaald om deze grote zondenlast van u af te nemen en daarom ben Ik aan het kruis gestorven, om daardoor de grote schuld teniet te doen, waaronder u allen die over de aarde gaat, zucht.

Ik stierf voor u, maar u zult het moeten willen, te behoren bij diegenen voor wie Ik gestorven ben.

En daarom zult u ook de weg moeten nemen naar het kruis. U zult in verbinding moeten treden met Jezus Christus, die Zijn weg over de aarde voltooide aan het kruis.

Dan zal Hij samen met u verder gaan, en Hij zal u geleiden in Zijn rijk, dat Hij heeft beloofd aan al diegenen die in Hem geloven.

Amen

Het geloof in Jezus Christus

BD.1901

29 april 1941

Wie in Mij gelooft (1)

Wie in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven.

Zie, het was mijn wil de dood de prikkel te ontnemen, zodat mijn kinderen - de mensen die Mij zijn toegedaan - de verschrikking van de dood niet zullen proeven. Want het geloof in Mij maakt de ziel pijnloos los van het lichaam en zij zweeft naar hemelse hoogten. En daarvoor offerde Ik zelf mijn leven aan het kruis, opdat mijn kinderen de dood niet zouden smaken.

Mijn aardse lichaam droeg gewillig alle smarten, opdat mijn kinderen niet hoefden te lijden. Opdat ze door hun geloof in Mij zonder smart kunnen binnengaan in de eeuwigheid.

Wie dus gelooft, heeft het eeuwige leven. Want zijn geloof is het toegeven aan zijn verlangen naar Mij. Het kind heeft de scheiding overwonnen en de weg naar huis gevonden, naar de Vader.

En daarom zegen Ik allen die geloven. Want ze zijn in waarheid mijn kinderen, voor wie Ik de poorten open naar het paradijs. En wie dus gestorven is in het diepste geloof in Mij, zijn Schepper en Verlosser, wie Mij liefhad en op Mij heeft aangestuurd, die neem Ik op in mijn vaderhuis. Ik leid hem binnen in het rijk dat Ik heb bereid voor allen die gelovig zijn.

Want wie in Mij gelooft, zal er ook naar streven mijn geboden na te komen, en zijn wil zegen Ik.

De dood van het lichaam hoeft daarom niet te worden gevreesd. Hij maakt voor het kind immers alleen maar de weg vrij naar de Vader. En mijn liefde trekt de ziel omhoog. Zodra die ziel zich van het lichaam scheidt, wordt ze opwaarts geleid door mijn dienaren in een gebied dat vol licht en helder de tegenwoordige verblijfplaats van de ziel is. En daarom moet u op aarde niet treuren, want wat de ziel op aarde achterlaat is van generlei waarde. Ik gaf u het leven om het van u af te nemen. En Ik neem het van u af om het u terug te kunnen geven in alle heerlijkheid.

Amen

BD.6616

8 augustus 1956

De vrees voor de dood

De dood is slechts een doorgang tot het leven dat eeuwig duren zal. En u mensen zou allen de dood niet hoeven te vrezen als uw levenswandel op deze aarde naar mijn wil zou zijn. Als u deze aardse weg in de goddelijke orde afgelegd zou hebben, zou u ook geen schrik overvallen in het aangezicht van de dood. Uw ziel zou zich verheugen het aardse lichaam te kunnen ontvluchten, om in haar vaderland binnen te mogen gaan waar het aardse lichaam geheel overbodig is. Maar toch kan dan niet van een vergaan gesproken worden, integendeel, de ziel

wacht een vrij leven vol van licht en kracht. Jezus Christus is op de derde dag uit Zijn graf verrezen.

Hij heeft u getoond dat er geen vergaan is na de lichamelijke dood. Hij heeft u het bewijs gegeven dat een juiste levenswandel alleen maar een verandering van een aards in een geestelijk lichaam ten gevolge heeft, dat de mens blijft bestaan en alleen zijn omhulsel een verandering heeft doorgemaakt, die echter voor het verblijf in het geestelijke rijk absoluut noodzakelijk is.

En u allen zou deze verandering bij uzelf tot stand kunnen brengen, en dan zou de dood waarlijk zijn prikkel hebben verloren. Maar omdat u mensen niet gelooft aan een leven na de dood, blijft u in gebreke uzelf op uw verblijf in het geestelijke rijk voor te bereiden. En omdat uw ziel helemaal geen uitzicht heeft na de lichamelijke dood een helder stralend geestelijk kleed aan te trekken, vreest u de dood - en dat ook met recht. Want u kunt weliswaar niet vergaan, maar de gebondenheid aan de aarde kan u nog eigen zijn en het ontwaken na de dood zal dan niet vreugdevol zijn.

Maar u zult ontwaken, al is uw ziel nog zo gebrekkig gevormd.

Zij zal het ondervinden dat zij niet vergaan is en ook niet vergaan kan.

En onbewust vrezen de mensen dit lot die angst hebben voor de dood. U moet echter aan Hem denken, die de dood overwonnen heeft.

Jezus Christus wil u tot leven wekken, Hij wil u een eeuwig onverwoestbaar leven geven dat u nimmermeer verliezen zult. Neem Zijn genadegeschenk aan en denk aan Hem in bange uren. Beveel Hem uw ziel aan en bid tot Hem dat Hij zich over haar ontfermt en haar mag helpen om te leven.

En u zult deze bede waarlijk niet tevergeefs tot Hem hebben gericht.

Uw vrees zal verdwijnen en plaats maken voor een zalige rust. Een rust die alleen Jezus Christus haar kan schenken. Een levend geloof in Jezus Christus verjaagt alle angst voor de dood, want dan weet de mens dat hij zal opstaan ten leven, zoals Jezus opgestaan is op de derde dag. Wie echter dat geloof in Hem niet bezit, die vreest de dood of hij meent vergankelijk te zijn en dat hij zal terugkeren tot niets, waaruit hij zich ook voortgekomen waant.

En het zal voor hem een onaangenaam ontwaken zijn, evenals voor allen die zonder Christus leefden op aarde.

En het zal lang duren voordat zij zich ervan overtuigd hebben dat zij niet zijn vergaan, maar dat zij alleen een uitweg uit hun dode staat kunnen vinden als zij Hem aanroepen, die zij op aarde niet wilden erkennen, die echter alleen hun weer het leven kan schenken.

De dood hoefde alleen maar de overgang te zijn naar een nieuw, onvergankelijk leven.

Hij hoefde in geen geval de mensen te verontrusten, omdat Jezus Christus hem heeft overwonnen. Want Hij heeft het verlossingswerk volbracht om de mensen te bevrijden uit een toestand die Zijn tegenstander in de wereld heeft gebracht.

Maar het verlossingswerk en de opstanding van Jezus worden door de mensen niet juist gewaardeerd.

Velen weten er van, maar geloven toch niet en daarom kunnen zij uit de gevolgen van het verlossingswerk en de opstanding ook geen voordeel trekken.

Doch een levend geloof geeft de mensen het vaste vertrouwen en ontnemt hun daarom ook elke vrees voor de dood.

En dezen zullen zalig inslapen in de Heer en met vreugde ontwaken bij Hem, in het rijk van licht en gelukzaligheid.

Want voor dezen is er voor eeuwig geen dood meer, voor hen is er alleen nog maar een eeuwig leven.

Amen

BD.7906

31 mei 1961

Wie in Mij gelooft (2)

Steeds weer wordt u opheldering erover gegeven, dat mijn belofte vervuld wordt die luidt dat die in Mij gelooft het eeuwige leven zal bereiken, maar dat u in een levend geloof zult moeten verkeren om deze belofte deelachtig te worden. En dat betekent weer dat u in de liefde zult moeten leven, wilt u tot een levend geloof komen.

De liefde verzekert u dus een eeuwig leven, want deze brengt een levend geloof voort. Maar Ik moet zo'n geloof van u vragen, want heeft u deze vaste innerlijke overtuiging niet, dan kunt u ook de betekenis van het verlossingswerk niet begrijpen. U houdt u dan alleen aan woorden vast. U spreekt van een geloof, maar bezit de waarheid niet, omdat het weten u ontbreekt over alle samenhang, een weten dat een leven in liefde u pas oplevert.

Zonder liefde zult u alleen van een dood geloof kunnen spreken, van woorden waaraan de diepe innerlijke overtuiging ontbreekt.

U durft alleen niet een u aangeboden geloofsleer tegen te spreken, maar ze schenkt u geen opheldering en dus zou u ook nooit voor zo'n leer kunnen opkomen wanneer dit van u wordt verlangd. Ik heb u de belofte gegeven: "Wie in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven." Maar u zult u tevoren ermee moeten bezighouden, wat Ik onder "geloven in Mij" wil hebben verstaan.

Wat u over Mij en mijn verlossingswerk wordt gezegd, daar zult u goed over moeten nadenken en uw standpunt moeten bepalen. En dan pas zal blijken of u bij machte bent alles te geloven, of u er volledig van overtuigd bent dat het zo is, zoals het u wordt geleerd, of dat u dan innerlijke twijfel boven laat komen. En dit onderzoek moet van uw kant in alle ernst worden gedaan. En dan speelt de graad van liefde een grote rol in wat u in staat bent te geloven.

Wie in de liefde leeft, twijfelt niet. Want voor hem is de betekenis van het verlossingswerk en de missie van de mens Jezus op aarde duidelijk. Hij weet dat Jezus zich ter wille van de zonden der mensheid heeft opgeofferd en de daad van erbarmen van de goddelijke Verlosser is voor hem begrijpelijk.

Hij erkent Hem als zijn Verlosser en hij weet ook dat hij zonder het verlossingswerk niet zalig kan worden.

Hij doet zelf een beroep op de genaden van het werk van verlossing. Hij gelooft in Mij en kan bijgevolg in aanmerking komen voor de zegen van mijn belofte. Want zijn geloof is levend, het is geen dode vorm. Het is geen manier van zeggen, het zijn geen woorden die de mond alleen uitspreekt.

Het is levend in het hart gevoeld en zo'n geloof zal ook zijn uitwerking hebben. Het zal in werken van liefde tot uitdrukking komen, omdat de liefde de mens niet werkeloos zal laten blijven, maar steeds weer in werken tot uitdrukking komt. En de gelukzaligheid, het eeuwige leven, kan Ik alleen diegene schenken die veranderd is tot liefde, en diens geloof is ook levend. Al mijn woorden zijn geest en leven.

En zo zijn de beloften ook waarheid en ze zullen worden vervuld. Maar Ik vraag daar ook de juiste geestelijke instelling voor.

Ik kan niet de gelukzaligheid en het leven geven aan diegenen die er nog niet ernstig naar streven, die geen innerlijk contact hebben met Mij, dat echter door de liefde tot stand wordt gebracht.

Dan is ook het geloof juist en dan streeft de mens ook naar zijn voltooiing op aarde. Want hij heeft Mij herkend ten gevolge van zijn liefde en zijn geloof en hij verlangt weer terug naar Mij uit wie hij eens is voortgekomen en van wie hij eens is weggegaan. En dan zal waarlijk ook elke belofte aan hem worden vervuld, die Ik de mensen gaf toen Ik op aarde vertoefde. Maar een dood geloof zal geen geestelijk resultaat tot gevolg hebben. Vanuit het dode geloof zal de mens niet geestelijk streven op aarde.

Weliswaar spreekt hij de geloofsleren die hem werden bijgebracht niet tegen, maar hij zal ze ook niet overtuigd kunnen verdedigen als waarheid, omdat het hem daartoe ontbreekt aan geestelijke kennis, zolang de liefde hem mankeert. Maar zonder liefde is er ook geen leven, omdat liefde de kracht is die een actief worden toelaat en omdat "leven" betekent: ononderbroken werkzaam te kunnen zijn naar de wil van God. In licht en kracht te kunnen werken als mijn kind en onmetelijk gelukkig te kunnen zijn.

Amen

BD.5493

24 september 1952

Troostrijke woorden van de Vader - Verwijzing naar de dood

Het is een onverdiende genade dat u mensen in mijn armen zult kunnen vluchten wanneer u in nood bent. Steeds weet u dat Ik voor uw vragen en verlangens een luisterend oor heb. Maar u weet ook dat Ik wacht op uw roepen. Dat Ik de stem van mijn kind wil horen, die Mij in gedachten in elke roep om hulp tegemoet schalt.

Ik wil dat u naar Mij komt in elke aardse en geestelijke nood, opdat u nu ook mijn hulp ondervindt. In kleine en in grote noden sta Ik u terzijde. Maar weet u ook wat Ik met u voorheb? Weet u of de hulp die u voor uzelf wenst, zich ervoor leent dat uw ziel rijper wordt? Juist omdat u dit niet weet, moet u bidden: "Vader, Uw wil geschiede". U moet wel bidden dat Ik u zal helpen, maar niet op welke

manier, want Ik weet waarlijk het beste wat bevorderlijk is voor uw ziel. U kinderen bezit toch mijn liefde. U allen zult het doel moeten bereiken op aarde, de aaneensluiting met Mij tot stand te brengen.

Alles nu, wat daartoe helpt, doe Ik u toekomen, omdat Ik wil dat u zalig zult worden. Wel zult u Mij al uw kleine en grote zorgen en noden moeten voorleggen, u zult met al uw verlangens naar Mij moeten komen en als u een diep geloof hebt en dit geloof in het gebed tot uitdrukking brengt, dan vervul Ik u ook uw wensen. Want een diep geloof is al een verhoogde graad van rijpheid en de aaneensluiting met Mij heeft dan al plaatsgevonden door de liefde, die eerst het levende geloof heeft voortgebracht. Dan dus zult u mijn vaak wonderbaarlijke hulp ondervinden. Maar zolang het levende geloof nog niet aanwezig is, zolang u nog zwak bent in het geloof en dus ook zwak in de liefde, moet Ik u vaak onthouden wat u afsmeekt, maar steeds alleen uit vaderlijke zorg om de rijpheid van uw ziel.

Doch steeds zult u op Mij moeten vertrouwen, dat Ik alles zo voor u regel, zoals het goed is.

Maar acht het lichamelijke leven niet als het hoogste goed. Beschouw het veeleer alleen als noodzakelijk voor de ziel. En als u dus aan de ziel denkt en haar toestand na de dood en voor haar leven zorgt en werkt, dan hoeft u ook geen vrees te hebben voor de dood. Want dan is hij voor u alleen de weg naar de eeuwigheid, vol van licht. Doch u zult nooit meer terugverlangen naar de aarde. Dan pas zult u leven en in mijn nabijheid onuitsprekelijk gelukkig zijn.

Amen

In het geestelijke rijk

BD.2554

17 november 1942

Ontstaan en vergaan - Dood - Het binnengaan in het geestelijke rijk

Leven en sterven, ontstaan en vergaan, dat is de eeuwige kringloop volgens Gods wijze plan. Pas de geestelijk verlichte mens wordt dit grote geheim duidelijk, dat in deze eeuwige kringloop zijn oplossing vindt. Wat is, moet vergaan om weer te ontstaan. En steeds weer worden de dingen nieuw gevormd, omdat een eeuwig bestaan in de materiële wereld niet mogelijk is. En wat is, moet vergaan, omdat

het nog onvolkomen is. En het moet weer opnieuw ontstaan om volmaakter te worden. Want alleen het uiterlijke omhulsel valt uiteen. Maar wat het omhulsel bevat is iets geestelijks, dat wil zeggen iets onvergankelijk, dat het omhulsel ontvlucht om een nieuw omhulsel te bewonen. En dit geestelijke moet volmaakt worden.

Dit ligt aan al het ontstaan en vergaan ten grondslag. En daarom kan niets in de materiële wereld onveranderd blijven, want deze bevat niets volmaakt, daar ze toch alleen ontstaan is om het onvolmaakte de mogelijkheid te bieden volkomen te worden. Heeft het geestelijke de graad van volmaaktheid bereikt, dan kan het de materiële wereld, de aarde, verlaten en binnengaan in het geestelijke rijk. Ontstaan en vergaan is dus noodzakelijk voor de positieve ontwikkeling van het geestelijke en daarom moet al het vergaan verwelkomd worden en al het worden en ontstaan de mensen gelukkig maken.

Het vergaan van welke vorm dan ook betekent een overwinnen hiervan voor het daarin zich bevattende geestelijke, en overwinnen is een zege.

Is de mens tot dit inzicht gekomen, dan maakt hem niets meer bang. Dan ziet hij ook de dood alleen als brug naar het geestelijke rijk. Want nu verlaat het geestelijke, de ziel, haar laatste omhulsel om onbezorgd het geestelijke rijk binnen te kunnen gaan. Maar één ding moet vooraf zijn gegaan: een bewust streven naar de rijpheid van de ziel gedurende het aardse bestaan. Zodra de blik van de mens omhoog is gericht, zodra hij op de hoogte is van de zin en het doel van de belichaming op aarde, streeft hij bewust opwaarts. Hij wil volmaakt worden zodra hij God heeft erkend en zijn herkomst en zijn doel weet. En voor hem betekent de dood een overwinnen van de laatste vorm op aarde, die de ziel nu definitief ontvlucht en bijgevolg ook de materiële wereld. Het omhulsel vergaat, maar het geestelijke ontwaakt tot een nieuw leven, tot een leven dat eeuwig duurt. Maar de mensen kunnen ook een leven leiden, zonder zich bewust te zijn van het doel ervan, en dit uit eigen schuld, zodra ze de materie al te zeer waarderen en daardoor elke geestelijke gedachte in zich verstikken, die hun bewust zou maken van hun eigenlijke taak op aarde. Dan gebruiken ze hun laatste uiterlijke vorm niet meer met het doel de ziel rijp te laten worden. En dan is de dood het einde van hun ontwikkelingsgang op aarde. En de positieve ontwikkeling in alle andere scheppingen ondervindt in deze laatste fase van het aardse leven stagnatie, de ontwikkeling komt tot stilstand.

En dan is het binnengaan in het geestelijke rijk geen ontwaken tot eeuwig leven, maar een toestand van de dood. Een toestand van levenloosheid is het huidige lot van de ziel. Aan het ontstaan en vergaan op aarde is voor dit geestelijke een einde gekomen. Het is alle stadia doorgegaan in een gestadige positieve ontwikkeling, doch in het stadium als mens heeft het gefaald. Het heeft zelf de ontwikkeling

onderbroken, omdat dit stadium het de vrije wil had opgeleverd en de mens de vrije wil misbruikte. En het binnengaan in het geestelijke rijk moet voor hem dan begrijpelijkerwijs grote kwellingen en ontgoocheling betekenen, want alleen het volmaakte heeft recht op de eeuwige gelukzaligheid.

Amen

BD.3916

27 oktober 1946

Doodsslaap - Opwekking uit de graven op de jongste dag

De doden rusten alleen lichamelijk. Dat wil zeggen: het lichaam is van elke aardse bezigheid ontheven en het aards materiële komt de door de Schepper eraan toegewezen bestemming na, doordat het ook in zijn ontbindingsproces nog ontelbare levende wezens verblijfplaats biedt, tot het weer geheel vervlogen is als geestelijke substantie. Maar de ziel van de mens heeft geen deel meer aan de rusttoestand van het lichaam. Ze kan wel zonder bezigheid in het hiernamaals vertoeven, maar deze toestand is geen toestand van rust, maar een toestand van machteloos bewustzijn van haar bestaan. Een toestand van de grootste krachteloosheid die kwellend is omdat die bewust door de ziel wordt gevoeld. Daarom kan er dus niet van een rust van de doden worden gesproken, en nog veel minder bij de zielen die een graad van volmaaktheid hebben bereikt zodat ze in sferen van licht opgenomen worden. Want deze zielen zijn onophoudelijk actief en zijn gelukkig in hun werkzaamheden. En daarom is het onjuist te spreken van de slaap van de doden tot aan hun opwekking op de jongste dag.

Een opwekking van de doden zal wel plaatsvinden op deze dag. Zij die op aarde geestelijk dood zijn, zullen uit hun slaap ontwaken, als ze God in Zijn grootheid en macht zullen onderkennen en als ze zich voor Zijn rechtvaardigheid zullen moeten verantwoorden. Doch dit ontwaken zal vreselijk zijn. En zo zullen ook vele die in de graven rusten - lichamelijk en geestelijk - die al in de sferen van het hiernamaals vertoeven, ter verantwoording worden geroepen, omdat ze de rust van de dood verkiezen boven de activiteit die van leven getuigt.

Ook die zielen zullen op de dag van het oordeel worden veroordeeld tot een hernieuwde verbanning in de materie, opdat ze nu de toestand van rust te proeven krijgen die hun begerenswaardig toescheen en die ze toch konden ontvluchten. Want als een ziel zich in het hiernamaals negatief ontwikkelt, streeft ze zelf naar de materie. En aan haar wil zal gevolg worden gegeven. Op deze manier zal de opwekking uit de graven op de jongste dag begrijpelijk zijn.

Het vleselijke lichaam heeft wel zijn rust gevonden, in zoverre dat het de ziel niet meer hoeft te dienen, maar ook zijn geestelijke substanties moeten verder hun doel vervullen volgens goddelijke beschikking. De zielen zijn echter te beklagen als ze niet een staat van leven binnen kunnen gaan na de dood van het lichaam. En alleen zo dient de opwekking op de jongste dag tot eeuwig leven of tot eeuwige verdoemenis worden verstaan, dat voor de op aarde levenden plotseling het besef zal komen van het ontwaken uit de diepste geestelijke slaap, doch voor de kwade tot het oordeel. Want de goede mensen die op God gericht zijn en Zijn wil vervullen, zijn op de hoogte van de levenssituatie na de lichamelijke dood. En zij vrezen deze laatste niet en gaan ook het eeuwige leven binnen. Doch de hernieuwde ontwikkelingsgang op de nieuwe aarde door haar scheppingen, zal ook moeten worden gegaan door vele zielen die al lang van deze aarde zijn gescheiden, die tijd in overvloed hadden in het geestelijke rijk om hun wil te veranderen en actief te worden, die echter in hun krachteloze toestand volhardden en de rust van de dood de voorkeur gaven en daarom steeds krachtelozer werden, zodat het geestelijke zelf verhardde en rijp is voor hernieuwde verbanning in aardse scheppingen. Dezen staan als het ware op uit hun graven, want hun wordt weer een nieuwe mogelijkheid geboden om naar het levenslicht te gaan, al is het ook na een onheuglijk lange periode. Alles wat geestelijk dood is, zal ontwaken op de jongste dag, maar niet tot het leven maar tot het oordeel.

Zalig die niet rusten in deze doodsslaap. Zalig die onophoudelijk bezig zijn op aarde of in het geestelijke rijk en wier bezigheden niet uit aardse inspanningen bestaat, maar hun geestelijke ontwikkeling dient. Zalig die leven in de geest, die zich niet overgeven aan de slaap van de traagheid, die de rust niet zoeken, want ze zullen leven in gelukzaligheid en de dag van de opwekking niet hoeven te vrezen.

Amen

BD.5449

26 juli 1952

"In het huis van mijn Vader zijn vele woningen"

In mijn Vaders huis zijn vele woningen.

Kunt u de betekenis van deze woorden van Mij begrijpen? Dat Ik u inwoning beloof in het huis van mijn Vader, u echter tegelijkertijd te verstaan wil geven, dat voor ieder van mijn schepselen die woning bereid is die geschikt is om ieder

afzonderlijk op te nemen. Dat Ik u daarmee wil zeggen: wat u op aarde nog niet bereikt hebt, zult u in mijn rijk nog kunnen nastreven, daar Ik ontelbare mogelijkheden heb om uw voltooiing in het geestelijke rijk te bevorderen. Niet alleen de aarde staat Mij ten dienste, maar al mijn scheppingen zijn verblijfplaatsen voor het nog onvolkomen geestelijke om rijper te worden, tot het uiteindelijk zover is in zijn ontwikkeling, dat het in hemelse gelukzaligheid bezit kan nemen van de heerlijkste geestelijke scheppingen. Want: "In het huis van mijn Vader" is overal, in het bereik van mijn oneindige liefde. En steeds zal het zich daar ophouden, waar de Vader het een woning bereid heeft die overeenkomt met de graad van zijn liefde en zijn bekwaamheid om te besturen en te werken in het rijk dat het door Mij is toegewezen. In het huis van mijn Vader zijn vele woningen.

Geen wezen is zonder vaderland. Het eeuwige vaderland neemt alle zielen op, maar dit vaderland is veelzijdig ingericht. Het kan de heerlijkste bloementuinen en de mooiste paleizen te zien geven. Het kan echter ook eindeloos wijde, verlaten streken bevatten, waarvan het doortrekken ook eindeloze tijden vergt. Maar in die woeste streken splitsen zich ook telkens wegen af die naar een land vol bloemen voeren. En het komt er alleen maar op aan of de reizigers acht slaan op deze wegen, of ze oplettend speuren naar een uitweg uit de woestenij en deze uitweg ook betreden.

Ieder wordt opgenomen in mijn eeuwige vaderland en ieder komt het toe een woonplaats in bezit te nemen. Hoe die er echter uitziet hangt alleen van hun wil af. En daarom zeg Ik: "In het huis van mijn Vader zijn vele woningen".

Want iedere mens, ieder wezen, bereidt ze voor zichzelf al naargelang de graad van zijn volmaaktheid. Maar al is deze woning van hem ook nog zo armoedig, ze kan door zijn wil en zijn arbeid waarlijk snel worden omgevormd en er kunnen de lieflijkste onderkomens ontstaan, als de ziel alleen maar het verlangen naar zoiets koestert en ijverig naar verwezenlijking streeft. Dan staan haar talloze helpers terzijde en scheppen en werken met haar en er kan een paradijselijke woonplaats ontstaan waar tevoren een verlaten en duistere streek was.

Eens keert iedere ziel terug in haar ware vaderland. Maar zolang ze nog onvolmaakt is, zal ze zich ontheemd voelen, ofschoon ze het rijk al betreden heeft, waarvan ze eens is weggegaan. Maar Ik heb vele schoolgebouwen en de positieve ontwikkeling zal met zekerheid vorderen, ofschoon er vaak lange tijd voor nodig zal zijn.

Eens zal ook de verloren zoon weer terugkeren en weer de woning betrekken die hij eens bezat. Hij zal in het vaderhuis vertoeven, waar alle kinderen om de

Vader bijeen zijn gebracht. Hij zal liefdevol worden opgenomen door de eeuwige Liefde, die hem de plaats aanwijst naast zich.

Doch eindeloze tijden zullen nog voorbijgaan tot al mijn kinderen naar huis zijn teruggekeerd, tot ze in mijn huis kunnen komen wonen. Eindeloze tijden zullen nog voorbijgaan, maar geen van mijn kinderen geef Ik op.

De liefde van de Vader trekt hen aan en deze liefde zal geen van mijn kinderen eeuwig kunnen weerstaan.

Amen

BD.6312

15 juli 1955

Het weerzien in het hiernamaals

U mensen kunt er van overtuigd zijn dat er een weerzien is in het geestelijke rijk.

Maar of een weerzien met uw geliefden u al is vergund direct na uw scheiden van deze aarde, hangt af van de graad van rijpheid waarin zowel uw eigen ziel alsook de zielen van uw geliefden zich bevinden. Want waar deze graad nog niet zo hoog is dat een geestelijk schouwen mogelijk is, moet deze eerst bereikt worden, wat ook nog lange tijden kan duren. Pas bij een bepaalde graad van rijpheid is de ziel in staat geestelijke indrukken in zich op te nemen. Zij moet dus zelf in het licht staan om te kunnen herkennen wie haar nadert, ofschoon ook een ziel in een lagere graad van rijpheid zich omgeven weet door wezens, die zij echter niet kan herkennen zolang haar het geestelijke vermogen om te zien ontbreekt. De zaligheid van de wezens bestaat echter nu daarin, dat ze hun hart kunnen uitstorten bij hen met wie ze op aarde nauwe banden hadden.

En daarom zullen de zielen die zich reeds als gevolg van hun rijpheid in het licht bevinden altijd dicht de hun dierbaren kunnen naderen en wel, of om met gelijk rijpe wezens van gedachten te wisselen, of om de nog zwakke zielen te helpen hogerop te komen.

Dus zullen de rijpere zielen in staat zijn de zwakkere zielen te herkennen, maar niet omgekeerd, omdat de zwakke zielen moeten worden aangespoord te streven naar het licht, terwijl ze niet door bewijzen daartoe mogen worden gedwongen.

Want het zou altijd een bewijs zijn als haar een lichtziel nadert, die zij herkent als iemand met wie ze op aarde verbonden is geweest.

En zo is dus de vreugde van het weerzien ook weer een genadegeschenk dat hoort bij het rijpe geestelijke, dat daar onuitsprekelijk gelukkig over is en nu van zijn kant alles doet om de nog onrijpe zielen evenzo te helpen dit geluk te bereiken.

Deze zielen spannen zich op de meest liefdevolle wijze voor hen in en laten niet na hen voortdurend aan te sporen, maar altijd voor hen nog onherkenbaar omdat zij hen in gelijke omhulling en in het zelfde kleed naderen. Het verlangen naar zielen waar ze nauwe banden mee hadden trekt dezen ook aan en kan nog een enorme impuls zijn. En is het moment van herkenning aangebroken, dan zijn de zielen oneindig dankbaar en gelukkig.

Dan pas herkennen zij de zorg die naar hen is uitgegaan, en zij nemen nu op dezelfde manier de zorg op zich voor de zielen die nog in het duister smachten. Ze helpen ook hen weer om opwaarts te gaan, want iedere ziel verlangt naar hen met wie ze eens verbonden was op aarde. Er is een weerzien, maar het tijdstip dat dit mogelijk is, bepaalt u zelf.

Hebt u nu op aarde al dit zekere inzicht bereikt, dan zult u ook alles doen om die graad al minstens op aarde te bereiken die u het binnengaan in de lichtsferen toestaat. U zult dan ontvangen worden door hen van wie u houdt en die in staat zijn u direct te herkennen, of u zult - zonder door hen herkend te worden - zich met hen in verbinding kunt stellen, om dan reeds voor deze zielen met uw verlossingsarbeid te kunnen beginnen.

Zorg er in ieder geval voor dat u niet geheel zonder inzicht van de aarde heengaat. Zorg er voor dat u reeds de weg tot God in Jezus Christus gevonden heeft, dat u verlost door Hem kunt ingaan in het geestelijke rijk.

Dan zal dat binnengaan alleen al u zaligheden schenken, die bestaan uit de vreugden van het weerzien.

Soms zult u echter lang moeten wachten, als u zelf die rijpheid niet bereikt op aarde. Want alles kan alleen in het kader van de wettelijke orde plaatsvinden en de vrijheid van uw wil moet ook in het geestelijke rijk geëerbiedigd worden, opdat u eens zalig zult worden.

Amen

BD.7096

18 april 1958

Verspeel niet voor uzelf het eeuwige leven

Verspeel niet voor uzelf het eeuwige leven.

Eenmaal zal het u allen ten deel vallen, maar daar kunnen ook nog eeuwige tijden mee heengaan. Tijden van eindeloze kwelling en duisternis waarin u zich in een toestand des doods bevindt, in totale krachteloosheid en geheel zonder licht. En u kunt deze tijd van ellende nog eindeloos verlengen, zodat u ook van een "eeuwige verdoemenis" kunt spreken. Die Ik u echter niet heb opgelegd maar die u door uw vrije wil aan u zelf te wijten hebt en die u ook steeds weer voor uzelf veroorzaakt, als u het bestaan als mens niet benut om het eeuwige leven te verwerven. Ik laat u niet voor eeuwig verloren gaan, omdat u mijn schepselen bent die Ik vanaf het allereerste begin liefhad en die Ik zonder op te houden zal liefhebben. Maar Ik kan u niet voortijdig het leven geven als u zelf de toestand des doods verkiest, en u zelfs niet bereid bent het leven uit mijn hand aan te nemen.

Maar u kunt het gemakkelijk verwerven, want u hoeft uzelf maar aan Hem toe te vertrouwen die zelf het Leven is van eeuwigheid.

En daartoe is u het aardse leven gegeven, waarin u in het bezit bent van verstand en een vrije wil. Waarin u onderricht kunt ontvangen over uw aardse opdracht en dus alleen hoeft te willen, dat u uit de toestand van de dood verlost wordt. Deze tijd van leven op aarde is maar kort en er worden geen grote offers van u verlangd voor dat wat u geschonken wordt bij een juist gebruik van uw wil. De levensduur als mens is heel kort, maar ze is voldoende om het doel te kunnen bereiken.

Eindeloos lang was echter de tijd van uw voorontwikkeling tot u het stadium als mens kon binnengaan.

En precies zo oneindig lang zal het weer duren tot u weer de genade zult hebben om uw wilsbeslissing te herhalen. Van de omvang van deze eeuwigheden kunt u mensen zich geen voorstelling maken, omdat uw denken in een onvolkomen toestand ook maar begrensd is. En zoals u niets van deze kwelling afweet, omdat tijdens uw aardse leven u de herinnering aan de tijd van uw voorontwikkeling weggenomen is, zo kent u ook niet de onuitsprekelijke zaligheid die het begrip "eeuwig leven" inhoudt.

U kent de heerlijkheden niet die in mijn rijk op u wachten, als u besluit tot de uiteindelijke terugkeer tot Mij.

En noch de ene noch de andere kennis kan u bewezen worden, omdat daardoor een vrije wilsbeslissing onmogelijk zou worden. U moet het ook zonder bewijs geloven en daaraan beantwoordend nu uw aardse leven leiden. U mag de zaligheid van een leven in mijn rijk niet vergooien. U allen moet deze mogelijkheid die u ongeloofwaardig toeschijnt mede in uw verstandelijk denken betrekken, en u moet zo leven dat als het uur van afscheid van deze aarde gekomen is, u zichzelf geen verwijt hoeft te maken. U moet ook luisteren naar hen die spreken over deze dingen die niets met de materiële wereld van doen hebben.

U moet er ook over nadenken en uzelf voorstellen hoe u er voor zou staan als zij gelijk zouden hebben.

Er staat voor u mensen te veel op het spel, want het gaat niet om een aantal aardse levensjaren maar om het eeuwige leven. Het gaat om een toestand van hoogste gelukzaligheid die niet ophoudt, om een toestand in licht en kracht die u eigen was in het allereerste begin.

En voor deze eeuwigheid in licht en kracht hoeft u alleen maar een hele korte tijd - een ogenblik in deze eeuwigheid - afstand te doen van totaal waardeloze dingen.

U waardeert echter deze dingen buitengewoon hoog en vergooit daardoor het leven, en blijft weer voor eeuwigheden in de dood.

En alles wat Ik doen kan om u het leven te verschaffen is, dat Ik u mensen mijn boden toezend die u in mijn opdracht waarschuwen en vermanen, die u moeten aansporen een poging te doen om tot de waarheid te komen. Zij zullen u wijzen op Mij, dat Ik - als de enige Waarheid - uw denken verlicht. Zij zullen u de raad geven de verbinding met Mij tot stand te brengen, opdat Ik u dan vast kan pakken en u tot Mij trek.

Maar u moet zelf de eerste stap zetten, omdat Ik u niet dwing ter wille van uw zaligheid. Maar Ik ondersteun en sterk ook zelfs de zwakste wil die zich naar Mij keert. Want om u het leven te geven liet Ik de gehele schepping ontstaan. Ik wil uw dood niet, Ik wil dat u leeft en uw dode toestand eindelijk ontvlucht, die al eeuwigheden geduurd heeft.

Ik wil u weer mijn liefde schenken en u allen een heerlijk lot bereiden dat nooit meer eindigen zal.

Maar Ik kan u niet tegenhouden als u weer de weg naar de diepte neemt, wanneer u weer vrijwillig hem volgt die eens van u het leven genomen heeft en u aan de dood heeft overgeleverd. Ik kan u alleen steeds weer toeroepen: "Verspeel voor uzelf niet het eeuwige leven". U moet echter vrijwillig aan deze roep van Mij gehoor geven. U moet het leven trachten te winnen zolang u op de aarde vertoeft, en Ik zal u daartoe helpen omdat Ik u liefheb.

Amen

Droefheid om hen die overleden zijn

BD.0470

17 juni 1938

Dood in de Heer - Rouw - Arme zielen - Gebed

Het is een zalige dood om te ontslapen in de Heer en in het hiernamaals te ontwaken in een overvloed van licht. Wat jullie in het leven beschoren is, zal veel gemakkelijker te dragen zijn, wanneer jullie het aannemen met het oog op de eeuwigheid. Want dan leven jullie als het ware alleen daarvoor. Weet ook dat al het lijden, wanneer jullie dit aan de eeuwigheid afmeten, in korte tijd een einde kent, maar dat jullie een eeuwigheid lang van de vruchten van dit lijden mogen genieten. Laat dit jullie steeds tot troost dienen, dat jullie einde zalig kan zijn en het binnengaan in het hemelse rijk nog veel zaliger. Jullie begraven jullie doden en wenen om hen en toch zou deze dag voor jullie een dag van innerlijke vreugde moeten zijn, wanneer jullie bedenken dat de ziel dit aardse leven toch heeft ingeruild voor een veel mooier leven. En dat de mens zich van alle lijden ontdaan heeft en nu onbezwaard en verlost van alle lijden een nieuw leven binnengaat, dat qua schoonheid en geluk al het aardse overtreft.

Waarom willen jullie dan rouwen? Probeer dus reeds op aarde dit lot in het hiernamaals te verwerven. Probeer jullie los te maken van alles wat jullie aan de wereld bindt, en jullie zullen gemakkelijk van deze aarde kunnen scheiden.

Maar degene die de aarde te zeer liefheeft, zal ook het scheiden van de aarde zeer zwaar vallen. Hij wil zich niet losmaken van de goederen van deze wereld. Zijn hart hangt al te zeer aan het aardse. En deze mens vindt ook aan gene zijde geen voor hem voorbereide plaats waar hij het goede leven van de aarde kan voortzetten. Hij heeft in het aardse leven nagelaten hiervoor te werken en hij moet nu gedurende lange tijd dienen, vooraleer hij de gelukzaligheid in het

hiernamaals waardig is. Daar heeft de mens dan het recht om te rouwen om deze ziel. Echter niet omdat ze van de aarde is heengegaan, maar alleen omdat de ziel nu onuitsprekelijk moet lijden om deel te krijgen aan datgene wat ze op aarde had moeten verwerven.

Bid voor deze ziel. Geef haar door het gebed jullie kracht, die ze zo dringend nodig heeft.

Wie deze ziel echt liefheeft, zal in staat zijn haar te redden door deze liefde. Want de liefde zal onophoudelijk werkzaam zijn voor zulke arme zielen, die hun leven niet goed onderkennen en nu gebrek moeten lijden totdat ze verlost zijn van hun schuld. De zorg van de Heer gaat onophoudelijk naar jullie uit. Laat dan ook jullie zorg toekomen aan degenen die jullie van harte dankbaar zijn voor elke hulpverlening. Bedenk dat ook zij dwalend waren, die, op de goede weg geleid, vechten en strijden om uiteindelijk ook het rijk van het licht te bereiken.

Maar jullie die nog over de aarde gaan, gebruik deze tijd wijs en verlang steeds alleen naar de Heer, opdat jullie de dood niet zullen smaken, maar voor eeuwig zullen leven.

Amen

BD.1402

30 april 1940

Droefheid om de overledenen

U moet bezorgd zijn om de levenden, maar niet treuren om diegenen die de Heer tot zich roept als de tijd is gekomen. En dus zult u zich moeten voegen naar de goddelijke wil en troost zoeken bij de Heer. Want God is liefde.

Hij zendt u geen kommer en droefheid, opdat u zult lijden, maar omwille van uw ziel die door het leed rijp moet worden. En als u een mens verliest die u lief en dierbaar is, zal uw smart worden verminderd als u denkt aan het lijden en sterven van Jezus aan het kruis. Ook u neemt het leed op uw schouders als u het draagt voor de Heer.

En omwille van de mensheid verdroeg de Heer het leed, maar u draagt het voor diegene naar wie uw liefde uitgaat als u het berustend en ter wille van de Heer draagt. Klaag daarom niet en roep de ziel niet terug naar de aarde, als ze het aardse dal heeft verlaten, want voor haar heeft het uur van de vrijheid geslagen en

alle last van het aardse bestaan is van haar afgevallen. En dit moet u tot troost zijn, dat de liefde Gods oneindig is, dat deze liefde van Hem het leven beëindigt als de tijd is gekomen, daar Hij haar tot zich roept in Zijn rijk.

De weg op aarde was niet gemakkelijk en nu de ziel zich losmaakt van de aarde, zou u niet droevig moeten zijn, want ze verwisselt het aardse leven voor een leven vol van vrede in de eeuwigheid.

Amen

BD.7247

6 april 1959

Ik wil u de “Trooster” zenden

U allen die treurend of angstig door uw leven op aarde gaat, zult getroost worden. Mijn liefde zal u steeds volgen en mijn liefde wil niet dat u lijdt. En zo wil Ik u de ware Trooster zenden, mijn Geest die u woorden van liefde overbrengt. Woorden van troost en woorden van kracht. Ik heb u mijn Geest beloofd, dat Hij u troosten zal wanneer Ik niet meer in het lichaam op aarde vertoef. En deze belofte geldt voor allen die de weg over de aarde gaan.

Steeds wil Ik zelf in de Geest bij hen zijn en ze toespreken, zodat ze zich niet eenzaam en verlaten voelen. Dat ze niet hoeven te treuren, dat ze niet bang zijn en aarzelen.

Want Ik zelf ben bij allen die Mij om troost en kracht en liefde vragen. Mijn Geest is waarlijk een Trooster. Want kan een mens jullie wel liefdevoller toespreken dan zoals de eeuwige Liefde zelf het doet? En de eeuwige Liefde uit zich door de Geest, zoals zij het heeft beloofd: Ik wil u de Trooster zenden, de Geest der waarheid. En deze Geest die mijn uitstraling is, zal u waarlijk opbeuren en troosten. Hij zal u niet zonder kracht laten, Hij zal u sterken en steeds weer moed schenken en kracht. En u zult het aardse bestaan steeds aankunnen, omdat u zich aansluit en steun zoekt bij Mijzelf, wanneer uw geestvonk zich met de Vadergeest van eeuwigheid verbindt, om zich door Hem te laten troosten. Steeds zal er daarom maar één weg zijn, wanneer het hart treurig is, wanneer de mens de moed verliest in aardse of geestelijke nood. De weg naar Mij zelf opdat mijn Geest in u werkzaam wordt, zodat Hij zich uit kan en dat ook waarlijk doet op een manier zodat u gesterkt en getroost uw weg vervolgt, het ware doel tegemoet. Want dan spreek Ik zelf u toe. En mijn woorden zullen als balsem uw hart treffen. Ze zullen alle smart lenigen en alle heimelijke noden uit de weg ruimen.

Mijn woord zal uw harten binnendringen en ieder de troost brengen die hij nodig heeft in zijn leed. Ik heb deze woorden niet zomaar gesproken: “Ik zal u de Trooster zenden.” Want Ik was op de hoogte van de velerlei noden waarin mijn kinderen zullen geraken wanneer ze de weg van de navolging van Jezus willen gaan. Op deze weg zal het leed niet op afstand van hen kunnen worden gehouden. En in dit leed wilde Ik hun verzekeren van mijn troost. En daar Ik zuiver lichamenlijk niet meer op aarde vertoefde, beloofde Ik de mijnen de “Trooster”, mijn Geest, dus Mij zelf, alleen niet zichtbaar als mens, maar bij ieder tegenwoordig die troost en kracht nodig heeft en Mij aanroept om hulp in zijn nood. Maar Ik kan niet troostend optreden waar niet om mijn Geest wordt gevraagd, waar geen band is tussen de geestvonk in de mens en de Vadergeest van eeuwigheid. Ik moet wachten tot de roep tot mijn oren doordringt, dat een mens zich in nood bevindt en dat hij hulp van Mij verwacht. Dan ben Ik wel bereid te helpen, want mijn Trooster heb Ik beloofd aan allen die in Mij geloven en naar Hem verlangen.

En daarom hoeft geen mens moedeloos te zijn, wat hem ook bezwaart. Want hij zal steeds bij Mij troost en hulp vinden en Ik zal hem deze ook heel duidelijk verlenen, opdat mijn Geest en Zijn werkzaam zijn zichtbaar zal worden, overeenkomstig mijn belofte: “Ik wil u de Trooster zenden, de Geest der waarheid.” U zult u aan mijn belofte kunnen vasthouden, wanneer u moedeloos bent of bedrukt, want mijn woord is waarheid en niemand zal ongetroost van Mij weg hoeven te gaan, die zich tot Mij wendde in zijn nood.

Amen

BD.2912

6 oktober 1943

Houd de dood voor ogen

Haal uzelf het uur van de dood voor de geest en vraag u af in hoeverre u klaar bent voor de eeuwigheid.

Geef uzelf rekenschap hoe uw verhouding is tot God en hoe u het talent hebt gebruikt, dat Hij u gegeven heeft voor uw tijd op aarde.

Onderzoek uzelf of u zich staande kunt houden voor de rechterstoel van God, of uw aardse levenswandel juist is voor God, of u de liefde hebt beoefend en of u

ieder uur bereid bent deze aarde te verlaten, zonder vrees dat u zich voor God moet verantwoorden.

Bedenk, dat met de dood ook uw kracht ten einde is. Dat u uit eigen kracht niets meer vermag als uw ziel in een onvoltooide staat van de aarde heengaat. Vraag uzelf af of u tevreden bent en gerust van de wereld kunt heengaan.

Oefen strenge kritiek uit op uzelf en tracht uzelf dan te vervolmaken. Gebruik iedere dag die u nog gegeven is, want zolang u op de aarde vertoeft kunt u nog veel bereiken. U hebt de mogelijkheid uzelf nog te louteren, omdat u de kracht daartoe hebt en die nog kunt vergroten door liefdewerken.

Houd uzelf de dood voor ogen en besef dat u een zwak schepsel bent. Als God het uur van sterven heeft vastgesteld, kunt u dit geen uur uitstellen. En bid innig tot God om erbarmen, om Zijn genade en Zijn bijstand, dat Hij u Zijn liefde schenkt en met Zijn liefde ook de kracht die u uw opstijgen verzekert. Houd steeds alleen dit doel voor ogen, dat u moet ontwaken om dan eeuwig te leven wanneer het aardse leven voor u geëindigd is. En leef dan volgens dat doel. Vervul de wil van God en bedenk steeds dat iedere dag voor u de laatste kan zijn op aarde.

Dan zult u zich voorbereiden. U zult bewust leven en u zult dan zonder vrees binnengaan in het rijk van vrede, in uw ware vaderland.

Amen

BD.7480

17 december 1959

"Dood, waar is je prikkel?"

En uw einde zal zalig zijn, wanneer u in Mij sterft, in uw Heiland en Verlosser Jezus Christus, die het u beloofd heeft, dat u de dood niet zult smaken als u een levend geloof in Mij hebt.

Dan zal Ik u bij Mij nemen in het geestelijke rijk en het uur van uw dood zal slechts een wisseling van verblijfplaats zijn. Uw ziel zal de aarde verruilen voor het geestelijke rijk en onuitsprekelijk gelukkig zijn, want al het zware valt nu van haar af en ze volgt Mij in vurige liefde en vertrouwen, omdat ze Mij herkend heeft als haar Verlosser, die haar op de drempel van het geestelijke rijk opwacht. Waarom vreest u de dood?

Ik heb hem de prikkel ontnomen door mijn dood aan het kruis en mijn opstanding. Ik heb voor u het leven gekocht met mijn bloed, en dit leven zult u in bezit nemen en eeuwig niet meer verliezen. Zolang u op aarde vertoeft, bent u bang voor het uur van de dood. En hoe dat uw medemensen ook mag voorkomen, het geloof in Mij in Jezus Christus geeft u een zalig einde, al mag het voor uw medemensen anders lijken. Want Ik alleen heb de heerschappij, ook over de dood, en Ik weet wie Ik het eeuwige leven kan schenken.

En deze hoeft geen vrees meer te hebben voor de dood en zijn verschrikkingen, want Ik stierf voor hem de dood vol van martelingen, opdat hij de mijnen, die Mij navolgen en die dus ware belijders willen zijn en waren van Jezus Christus op aarde, bespaard mag blijven. Neem mijn woorden serieus en geloof dat Ik Heer ben, ook over de dood, en dat Ik alle verschrikkingen van een mens kan afwenden die de mijne is geworden door zijn geloof en zijn liefde. En of het ook lijkt dat zijn lichaam lijdt,

Ik bepaal de graad van pijn en waarlijk, mijn liefde spreekt een woordje mee en geeft de mens niet meer op om te dragen dan waartoe hij in staat is en wat nodig is voor zijn ziel. Daarom kon Ik vol overtuiging zeggen: "Dood, waar is je prikkel, hel waar is je overwinning?" Want Ik was overwinnaar gebleven over hem die de dood in de wereld had gebracht en Ik zal waarlijk de mijnen laten deelhebben aan de overwinning die Ik heb bevochten op de vorst der duisternis.

Ik zal diegenen een zalig moment van afscheid schenken, die Mij aanhangen en trouw blijven ook in tijden van strijd en nood, want Ik geef hun ook de kracht vol te houden en Mij hun trouw te bewijzen. En dat is op aarde de grootste zege: in het vaste geloof Mij aan te hangen tot aan het einde. En dit geloof zal uw liefde u schenken, waaruit alleen een levend geloof voortkomt. Vrees daarom het uur van de dood niet, u die uw best doet in de liefde te leven, want dat zal voor u slechts het binnengaan in een andere wereld betekenen en u zult de aarde graag verlaten en haar domein graag inruilen voor het rijk van licht en gelukzaligheid. U zult heengaan in vrede en harmonie van de ziel. U zult niet door de duisternis hoeven te gaan, maar in een lichtgewaad mogen binnengaan in het rijk dat het mijne is en u alle heerlijkheid belooft, die u tevoren nooit hebt aanschouwd en beleefd. Want als u Jezus Christus hebt gevonden, zal Hij het zelf zijn die u binnenleidt in Zijn rijk, in het rijk dat niet van deze wereld is.

Amen